

the book is owned by Dr. Nittaya;
typed to Word Document by ton@samgler.org;
converted to PDF format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

SamGler Reading Society (06/01/99)

<http://www.samgler.org>

สามเกลอไปรบ

ป.อินทรปาลิต

- ๑ -

บ้านการุณวงศ์เย็นวันพุธ ภายในเรือนต้นไม้ นันทากับประไพนั่งสนทนากันอยู่เงียบ ๆ ตามลำพัง เรื่องที่พูดกันก็ไม่มีอะไร นอกจากปรับทุกข์ถึงผิวจอมกะล่อนของตนซึ่งไม่หยุดยั้งการเที่ยวเตร่และดื่มเหล้าให้เพลามือลงบ้าง

วันนี้ันทามาขลุกขลุ่ยอยู่ที่บ้านตั้งแต่เช้าเพื่อเยี่ยมคุณพ่อและคุยกับน้องสะใภ้ หล่อนนัดกับพลไว้ว่า ถ้าเลิกจากงานตอนเย็นให้เขามารับหล่อนที่นี่ ซึ่งพลก็รับปากไว้เป็นมั่นเหมาะว่า ถ้าเขาไม่เมาเหล้าเขาคงมาถึงราว ๑๘ นาฬิกา หรือไม่กี่ ๑๙ นาฬิกา หรืออย่างช้าก็ ๒๑ นาฬิกา ถ้าช้าที่สุดก็คงไม่เกิน ๒๑ นาฬิกา

ที่ผิวกับน้องสะใภ้คู่นี้รักใคร่สนิทสนมกันมาก มีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจก็ปรึกษาหารือกัน ไปมาหาสู่กันเสมอ

“เราจะทำยังไงกันดี น้องไฟ, ช่วยพี่คิดบ้างสิน้อง ชาวบ้านนะ, เขานินทาออกแซ่ดไปผิวคนเดียว เราเลี้ยงให้ดีไม่ได้”

ประไพยิ้มเศร้า ๆ “นั่นนะซีคะ พี่นั่น, โปนนะกลุ่มใจ – กลุ่มใจ กรไม่เคยอยู่ติดบ้านถึงสองวันเลย คุณพ่อรี, ท่านก็เทศนาเสียจนซีเกียจจะดู เหมือนกับตักน้ำรดขอนไม้”

นันทาหัวเราะเบา ๆ “ถ้าเราขึ้นปล่อยให้ผิวของเราล้มเลเทเมาอย่างนี้ พี่คิดว่าไม่ช้า พลกับนิกรคงเสียคนเป็นแน่ เราต้องช่วยกันแก้ไขเถอะไฟ ไม่เราอาจจะต้องนำตาเซ็ดหัวเขา”

ประไพยกแก้วน้ำส้มขึ้นจิบ

“ให้ไฟเป็นข้างทำหลังเถอะคะ พี่นั่นเห็นดีเห็นงามอย่างไร ไฟก็ต้องเห็นพ้องด้วย”

นันทาวางมือขวาลงบนพาน้องสะใภ้

“เห็นจะต้องใช้วิธีแซงก์ซัน”

“แซงก์ซัน ! ?” แล้วประไพก็หัวเราะ “ทำยังไงคะ พี่นั่น?”

“เลิกพูดกับเขา ต่างคนต่างอยู่ นอนกันคนละห้อง ไม่ยอมจ่ายทรัพย์สินให้ ไม่ยอมให้จูบ แล้วใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง คือเราเริ่มต้นเที่ยวกันบ้าง ไปตากอากาศหัวหิน ไปเที่ยวปีนัง สองสามอาทิตย์ค่อยกลับบ้าน ครั้งหนึ่ง เอาจังซีตีใหม่ น้องไฟ?”

ประไพยิ้ม “พี่นั่นคิดหรือคะว่าจะได้ผล?”

นันทาพยักหน้า

“พี่คิดว่าอาจจะเป็นผล น้องไฟ, พลนะเขารักพี่มากนิกรก็รักพี่มาก และอาเสียก็รักคุณนวลมาก ถ้าเราสามคนเที่ยวเตร่เหมือนอย่างเขาอย่างไรเสีย, เขาสามคนก็ต้องเป็นห่วงเรา และเมื่อเขารู้ว่าเราใช้วิธีหนามยอกหนามบ่ง เขาก็คงเลิกเที่ยวกลายเป็นผู้ที่ดีของเราได้ หรือน้องเห็นเป็นไง?”

ประไพหัวเราะ

“ก็แยบคายดีเหมือนกันแหละคะ พี่นั่น, แต่ว่า – ถ้า – อ้า – ถ้าเขาเห็นเราเที่ยว เขาก็เลยถือเป็นโอกาสหัวหกกันขวิดกันใหญ่ล่ะคะ เรามิแยหรือ?”

“อ้อ – ถ้าถึงกับยังงั้น เราก็พร้อมใจกันฟ้องหย่าเขาเสียดีกว่า”

ประไพเอียงคออ้อมยิ้ม

“พื่อนักล่าฟ้องอย่าคุณพลเชี่ยวชาญหรือคะ?”

นันทาเอื้อมมือหยิกแขนน้องสะใภ้ดั่งนับ

“ทำไมพี่จะหย่าไม่ได้ ไม่เชื่อไฟคอยดูซี”

“แต่ไฟหย่าไม่ได้หรอกคะ”

“ทำไมล่ะ?”

“ไฟรักกรมมากนี่คะ พื่อนั้น, ถึงเขาจะล้มเหลวแต่ความดีของกรที่มีต่อน้องก็ไม่ใช่น้อย”

“อู๊ย – อยากหยิกให้เนื้อขาดนัก ดูไพนะ, ออกจะ – หลง – ตากรมมากทีเดียว”

“ตายจริง แหม – พื่อนั้นนี่แหละ มาว่าไฟ น้องฉิวแล้วละ ไม่อยากเชี่ยวชาญ”

“ก็จริง ๆ นี่นา” นันทากะเซ้า

ประไพยิ้มอวย ๆ ยกมือตีแขนพี่สาว

“ว่าแต่ไฟ พื่อนักเอยะคะ”

“ทำมาย – พี่ทำไม พุดมาซีไฟ?”

“พื่อนั้นก็หลงคุณพลเหมือนกันแหละน้ำ เอ๊ย – จริงไหมล่ะคะ?”

“ไม่จริง” นันทาพุดกะพืดกะเพียด รัวกำปั้นทั้งสองทูปประไพ มีหน้าซำยังหยิกอีก “นี่ – นี่ – ที่หลังจะว่า พี่อีกไหม”

“อู๊ย – เจ็บคะ – กลัวแล้ว แหม – เล่นหยิกน้องเจ็บ ๆ ดูซี – ไม่ยอม อีว – ว่าแต่เขาอิเหนาเป็นเอง”

นันทาทยกผ้าเช็ดหน้าปิดหน้า เพราะละอายน้องสาว ขณะนี้ชายหนุ่มไม่แปลกหน้าคนหนึ่ง นุ่งกางเกงแพรวแดงลายดิงซึ่งมาสู้กับพระยานาค สวมเชิ้ตโพลีสีนวล และรองเท้าแตะสาน เดินเข้ามาด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ข้างเรือนต้นไม้ เขาคือ นิกร การุณวงศ์ ของเรานั้นเอง นิกรเพิ่งเลิกจากงานที่เกี่ยวกับการค้าของท่านเจ้าคุณวิจิตร ๆ เขาถามคนใช้ถึงเมียและพี่สาว เมื่อทราบว่ายู่ที่เรือนต้นไม้ก็แอบเข้ามา เพื่อฟังคำโต้ตอบระหว่างนันทากับประไพ ซึ่งโดยมากมักจะนินทาเขาบ่อย ๆ นิกรจับได้หลายครั้งแล้ว

“พุดกันให้เป็นงานเป็นการเถอะ น้องไฟ, อย่ามัวแต่พุดเล่นอยู่เลย ไฟเห็นเป็นไงบ้าง ในวิธีแข่งกันขันเท่าที่พี่ดำรินี้”

ประไพหัวเราะนำเอ็นดู ยกมือเสยผมให้เรียบร้อย “พื่อนั้นพุดกับคุณนวลหรือยังคะ?”

“พุดแล้ว คุณนวลตกลงทันที และให้พี่มาพุดกับน้อง ถ้ายังงั้นเราจะได้เริ่มแข่งกันขันกันตั้งแต่วันจันทร์เป็นต้นไป”

นิกรนั่งฟังอย่างสนใจ แล้วพยักหน้าซ้ำ ๆ นึกรำพึงในใจ “แข่งกันขัน อ้อ – ถ้ามันแย่คราวนี้ไว้ย เออตามใจเถอะ แข่งก็เป็นแข่ง”

ประไพกล่าวกับพี่สาว

“น้องนะ ไม่ขัดหรอกคะ เอาไปก็เอากัน”

นันทายิ้มเล็กน้อย นิ่งเงียบไปสักครู่ก็พุดขึ้น

“น้องไฟ, เท่าที่พุดกับนิกรพากันเที่ยวเตร่ทุก ๆ คืนนะ พี่อยากจะพุดว่า เพราะเจ้ากรคนเดียวจริง ๆ นะ กรคอยชวนพลให้ไปในทางที่เสียคนเสมอ พุดถึงอ้ายหน้าหมี่คนนี่แล้วพี่เจ็บใจเหลือเกิน”

นิกรกะแอมขึ้นดั่ง ๆ แล้วเดินอาจ ๆ เข้ามาหา แกล้งวางสีหน้าให้เคร่งขรึม

“ปรี๊ดปรี๊ดจนเกินไปเสียแล้ว พี่นั่น”

นั่นท่าทำหน้าเจื่อน ๆ ไม่นึกไม่ฝันว่า นายน้องชายจอมทะเล้นจะเข้ามาแอบฟังการสนทนาอยู่

“ฉันปรี๊ดปรี๊ดอะไรแก?” หล่อนพูดหัววน ๆ

“ก็ท้าวฉันชวนเจ้าพลล้มทะเลเทเมานะซี ใครชวนใครแน่ ไปถามมันคูชิ หรือถามอาเสียดูก็ได้”

“ยะ – แกนะคนดี เซอะ – ไม่มีมรรยาท แอบมาฟังเขาคุยกัน”

นิกรยักคิ้วแฉลับ ๆ หลุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งข้างพี่สาว

“พี่นั่นก็ไม่มีมรรยาทเหมือนกัน ชอบนินทาคนเป็นที่หนึ่งเลย”

“ฉันไม่ได้นินทาแก ฉันพูดด้วยความจริงต่างหาก”

“ความจริงที่ไหนกัน ใครบอกพี่นั่นว่าฉันเป็นคนพาผัวพี่ หรือชวนผัวพี่ไปในทางเสียหาย ฉันเพียงแต่ชวนไปกินเหล้า แล้วก็เที่ยวผู้หญิงบ้างนิด ๆ หน่อยจะเป็นอะไรไป เกิดมาเป็นลูกผู้ชายมันก็ต้องผ่านเหล้ายาปลา บึงน้ำมึงอรรถด้วยกันทั้งนั้น ชื่นคร่ำครึ้ยดกับภารงานไม่รู้จักพักผ่อนสมอง มัวแต่กเมียอยู่กับบ้าน ไม่เข้าเป็นโรค ยีสที่เรียตายหมด จริงอยู่ฉันชวนเที่ยวแต่ไม่ใช่ในทางเสียหาย เป็นต้นว่าชวนไปปล้นหรือขโมยเขา หรือชวนค้าฝิ่นเถื่อนขายเบ็งก็ปลอม ฉกชิงวิ่งข่มหมูขู่กรรโชก ฉันชวนไปในทางที่ไม่ผิดกฎหมาย การกินเหล้าเป็นของธรรมดา การเที่ยวผู้หญิงก็เป็นของธรรมดา ร้านเหล้าทุกร้านพี่นั่นไปคูชิ ชุน, หลวง, พระ – พระยาทั้งนั้น แล้วก็บ้านผู้หญิงก็เหมือนกัน ล้วนแต่อาเสีย, ข้าราชการ, พ่อค้า, คหบดีซึ่งแสดงให้เห็นว่า ถ้าร้านเหล้าและช่องผู้หญิงเป็นสถานที่เลวทรามต่ำช้า คนดี ๆ มีเกียรติยศอย่างฉันคงไม่อย่างกรวยเข้าไปหรอก” พูดจบนิกรก็ถอนใจยาว “หรือไงอาเจ้?”

อาเจ้ทำหน้าเหมือนตะลึง

“น่ากลัวแกลจะเหนี่ยวตาย”

“ช่าง-ช่างฉัน ฉันตายก็ตัวของฉัน” แล้วนิกรก็ยักคิ้ว “เข้าใจหรือยังว่า ฉันไม่ได้ชวนภัสดาของพี่ไปในทางที่เสียคน?”

“อย่ามาทำพูดบ้า ๆ นะ ประเดี๋ยวแม่ –”

“แนะ – เอะอะก็จะใช้อำนาจบาทใหญ่ พูดกันดี ๆ ซี้”

“ไม่รู้, ฉันไม่อยากจะพูดกับแก”

“จริง ๆ นะเรื่อ?”

“เออ – จริงซี้วะ”

นิกรสะดุ้ง ยกมือปิดปากหัวเราะ “ลูกสาวเจ้าคุณพุดจะ ใครเขาได้ยินเข้าขายหน้าตายโง่”

“ช่างมัน, ใครลองว่าแม่ให้ได้ยินหน่อยน่า”

นายการุณวงศ์อมยิ้มอย่างกวนโทโส รินน้ำส้มใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่ม “นี่ – พี่นั่น?”

“ทำไมยะ?”

“มีเรื่องที่จะพูดด้วยนะซียะ โอ๊ะ – ขอโทษ – ขอโทษ นึกว่าพี่นั่นเป็นคนอื่น”

“อย่ามาทำทะเล้งนะแก!”

“ใครทะเล้ง?” นิกรพุดยิ้ม ๆ

“แกนะแหละ”

“ทะเล้งยังงี้?”

“อ้ายบ้า!”

“บ้ายังไง?”

คราวนี้นันทาแผดเสียงลั่นบ้าน เหมือนกับใครเอากิ่งกือใส่หลังหล่อน นิกกรยกมืออุดหูทำหน้าแบ่

“ว้า! ยังกะนกหวีดโปลิศเนาะ”

“อย่ามายั่วหน้า – อ้ายบ้า! คุณพ่อ – คุณแม่คะ” นันทาแผดเสียงลั่นบ้าน

นิกกรลุกขึ้นถอยหลัง ยกเท้ากระแทบพื้น ยกมือชี้หน้านันทาในท่าลิเก “เหม – พระพี่นาง บังอาจว่ากระดิ่งทองเป็นบ้า”

ประไพอดรันทนไม่ได้ก็พูดเสริมขึ้น

“คุณจะทำหรือ กร? โธ่ – บ้าก็บอกมาจะได้ส่งโรงพยาบาลโรคจิต”

นายจอมทะเล้นยกมือป้องหน้า มือซ้ายทำวเอวแล้วร้องเป็นกลอนลิเก

“กระดิ่งทองแสนจะน้อยใจ มาว่าน้องเป็นบ้าได้ – ให้โกรธา เพียงคุ้มดีคุ้มร้ายไซ้เสียจริต พี่อย่าเข้าใจผิดนะพี่จ๋า กระดิ่งทองน้องชาย ต้องถวายบังคมลา – – –”

แล้วนิกกรก็ยกมือขึ้นรำ ย่อตัวลงต่ำเลียวงเล็บจะเหาะออกไปจากเรือนต้นไม้ กระดิ่งทองสะดุ้งสุดตัวเมื่อแลเห็นเจ้าคุณวิจิตร ฯ ยืนหน้าบึ้งอยู่บนคันทันใด

นิกกรหยุดรำทันที ทำหน้าแหง ๆ ครึ่งยิ้มครึ่งร้องไห้

“แะ – แะ คุณพ่อหรือครับ” แล้วเขาก็ก้มศีรษะลงชนท้องท่านเบา ๆ เอ้อมมือทั้งสองกอดสะเอวเป็นเชิงประจบ

บังเอิญนิ้วชี้ของนิกกรสัมผัสสะเอวของท่านเข้า เจ้าคุณวิจิตร ฯ สะดุ้งสุดตัว

“อะแว๊ก! จักจี้ อ้ายเวร – ปล่อย ฮิ – ฮิ ฮ่า – –”

นิกกรยิ้มอ่อนโยน เยกหน้ามองดูท่าน เจ้าคุณวิจิตร ฯ เอ้อมมือรวบผมนิกกรไว้

“แกแหงนันทาอีกซี่ ไซ้ใหม่ล่า, เสียงยายนันทาโกนลั่นบ้าน”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้แหงนี่ครับ กระเข้านิดเดียวเท่านั้น”

“อย่าพูดเลยยะ” นันทาแหงขึ้น “อวดดีใหญ่แล้วนะจะบอกให้”

นิกกรทำปากเบี้ยว แล้วแลบลิ้นออกมายาวตั้งศอก เจ้าคุณเขกศีรษะลูกชายแก่นแก้วของท่านเบา ๆ

“เมื่อไรแกจะเป็นผู้ใหญ่กะเขาเสียทีวะ?”

“ผมหรือครับ?” แล้วนิกกรก็ยกมือปิดปากหัวเราะ “พุงนี้ครับ พุงนี้ผมเป็นผู้ใหญ่แน่ ๆ”

ท่านเจ้าคุณโคลงศีรษะ

“ฉันอดหนาวระอาใจแกจ้งเลย แกนะไม่ใช่เด็กนา พ่อจะบอกให้ โตจนมาเลียตูดไม่ถึงแล้ว”

นายการุณวงศ์หัวเราะก๊ากใหญ่

“ถึงครับ หมาฝรั่งละก็หวานเลย คุณพ่อ, ผมเคยลองดูแล้วครับ แต่หมาไทยบางที่ต้องเขย่งนิดหน่อย”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หัวเราะหึ ๆ “กูไม่อยากจะพูดกับมึง” ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง

นิกกรอมยิ้ม ขำเลื่อมมองดูพี่สาว เห็นนั่งทำกริยากลั่นหัวเราะก็กระเข้เข้าไป

“จะหัวเราะก็หัวเราะออกมาเถอะน่า, ใครเขาไปว่าอะไรเล่า เนาะ – ให้มะเหง พิสิกแท้ ๆ พี่นั่นนี่”

“อ้ายลิงแสม” นันทาพูดกะซาก ๆ

“ลิงซา – แหม ฮิ – ฮิ” นิกกรพูดยอคาง “แนะละซี่ ที่ไหนจะเหมือนอ้ายใจหำร้อยของพี่นั่นละ คุณพลรูปหล่อ สุภาพเรียบร้อย”

นั่นท่าลุกขึ้นผลัดเก้าอี้หวนไปทางหนึ่ง แล้วปราดเข้ามาหาน้องชาย นิกกรีบหลบเข้าข้างหลังเจ้าคุณ
วิจิตร ฯ จับแขนทั้งสองของท่านเจ้าคุณชูขึ้นตั้งท่ามวย

“เฮ้ย – อย่าเล่น อ้ายกร” เจ้าคุณร้องเสียงหลง

นิกกรู้กำลังมากกว่า ก็บังคับแขนทั้งสองเจ้าคุณวิจิตร ฯ ให้อยู่ยืนยกกลางตามความต้องการมองราวกับ
หนังตะลุง

นั่นท่าเหม้มริมฝีปาก พยายามจะตบหน้าน้องชายจอมทะเล้นให้ได้ นายการุณวงศ์อาศัยคุณพ่อเป็นได้
เขาคอยหมั่นท่านขยับไปมา พอได้โอกาส นิกกรเลยยกแขนขวาท่านเจ้าคุณฟาดลงบนศีรษะนั่นทาดังโป๊ก

“ว้าย! คุณพ่อ!” นั่นท่าร้องเสียงลั่น “คุณพ่อกำลังทำอะไร ฮือ – ฮือ – – –”

เจ้าคุณหน้าตื่น

“เปล่าน่า, อ้ายกรมันยกแขนพ่อก่อนตีต่างหาก เฮ้ย! ปล่อยซี เหนื่อยแล้ว ว่า – อ้ายลูกคนนี่ มันยังงี้
หว่า ดู – ดูมัน”

นิกกรโผล่หน้าออกมาอีกคิ้วหลิวตากับพี่สาวแล้วขยับแขนทั้งสองของเจ้าคุณ เพื่อหาโอกาสทุบหน้าอีก
“เฮ้า-เข้ามาจับตัวอีกด้วย มาซี-ตุงแข่ง ตุงแข่ง – ตะลุงตุงแข่ง – ตุงแข่ง”

“เฮ้ย!” เจ้าคุณร้องลั่น “ข้าไม่ใช่หุ่นกะบอกรวย”

นิกกรขยับแขนคุณพ่อเร็วขึ้นอีก เปลี่ยนท่าของสิงห์โตเป็นหนังตะลุง

“นั่งนิ่ง – นั่งนิ่ง – นั่งนิ่ง – นั่งนิ่งเอ้อเฮ้อเฮ้ย – นั่งนิ่ง – นั่งนิ่ง อ้ายเฮ้ยอ้ายดำ มึงทำเงโก พุดจ้ายะ
ไส อดโต๊ะกะข้า วันนี้ตัวมึงจะทิ้งมรณา กูจะล้างชีวา มึงไฮบัลลั๊ย – – นั่งนิ่ง – นั่งนิ่ง – นั่งนิ่ง ตาตี้อยู่แระ
ต้อยแระต้อยแระ – เหม้นกลิ้งจักกะแระ – คุณพ่อจริงไว๊ย เอ้อเฮ้อเฮ้อย นั่งนิ่ง ๆ ๆ ๆ”

นั่นท่ากับประไพอดหัวเราะไม่ได้ก็ปล่อยคิก หนังตะลุงสุดสิ้นเพียงแค่นี้

“ดูซิคะ มันว่าเหม้นกลิ้งจักกะแระคุณพ่อ”

เจ้าคุณยิ้มกะเรียกระราด

“ก็มันจริง ๆ นี่ลูก”

นั่นท่าเลยว่่าเสียก้ากใหญ่ เจ้าคุณหันมาทางนิกกร “แหม – แกนี่มันเกิดผิดเสียแล้ว แกควรจะเป็นลูกสิง
มากกว่าลูกฉัน โอ้ย – แกพัดฉันเสียเหนื่อย อูย – อ้ายลูกคนนี่ – – –”

นายการุณวงศ์ยิ้มแป้น แล้วขยับปากทำป้อ๊ก

“ต้อยริต้อยแระ-ตีแต่แต่แต่ – ต้อยแระต้อยดีดี ฟีนันตบตีดี กลิ่นเหม้นต้อยต้อย เอ้อเฮ้อเฮ้อ – นั่งนิ่ง นั่งนิ่ง”

“เพี้ยะ!”

ฝ่ามือของนั่นท่าสัมผัสก้านคอนนิกกรเต็มแรง อ้ายเสียแผลอดตัวนิดเดียวเท่านั้นเอง นิกกรเซถลาไปชน
กระถางตะโกตัด เจ้าคุณวิจิตร ฯ ตบมือหัวเราะลั่น ประไพยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ยังไม่วะ?” เจ้าคุณพุดยิ้ม ๆ “ทำไมไม่เซ็ดหนังตะลุงไปอีกล่ะ?”

นิกกรสูดปาก ยกมือคลำก้านคอ หน้าเศร้าไปทันที เพราะเจ็บจริง ๆ

“ดีละน่า ฟีนัน ที่นี้ฉันไม่เล่นกับพี่อีกล่ะ”

นั่นท่าครั่งยิ้มครึ่งบึ้ง “ฉันอยากเล่นกะแกนี่นี่ จำไว้เถอะนี่แหละยาแก้โรคทะเล้น”

“เฮอ – ฉันจะกะชิบบอกให้เจ้าพลจวบฟีนันฟันที้”

นั่นท่าแผดเสียงร้องอีก กะทียบเท่าเรา ๆ

“ดูซี – คุณพ่อ!”

เจ้าคุณวิจิตร ๕ หัวเราะเบา ๆ

“ดูก็เห็นแล้วว่า พอที – เล็ก – เล็กกัน พี่น้องคลานตามกันมาแท้ ๆ ทำเป็นขมึ้นกะปุ่นไปได้ อ้ายนี่ก็ช่างยั่ว แกก็เจ้าโมโหโโส ที่นี้ทะเลาะกันอีกพอดีหัวแตกทั้งคู่”

นันทาแสดงกิริยากะพืดกะเพียด เดินมานั่งบนท้าวแขนเก้าอี้ประไฟ

เสียงแตรไฟฟ้ารถยนต์คันหนึ่งดังกั้วกั้วขึ้นอย่างแสบแก้วหู ไม่ต้องสงสัย คุณผิวของนันทาแน่ ๆ ที่เดียว

พอร์ดแก่งแล่นเข้ามาในบ้านราวกับรถแข่ง พอถึงเรือนต้นไม้ก็ถูกห้ามล้อดังครืด ยางสีก็ไปตั้งฟุต

ผู้ที่นั่งอยู่ตอนหน้ารถเป็นชายหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งและรูปไม่หล่ออีกคนหนึ่ง ส่วนผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังรถเป็นหญิงสาวรูปร่างออรชรอ่อนแอ

ทั้งสามคือไทโรน เพาเวอร์ – พล พัทธราภรณ์ อาภิมาทามิร็อล์ฟ – กิมหงวน ไทยเทียม และลูเปเวลส แม่ นางพริกไทย – นวลละออ

พลเล็กจากทำงานก็เอารถหื้อไปปรับกิมหงวนกับนวลละออที่บ้านตรงมานี้ เพื่อร่วมการสนทนาในระหว่างสามผิวสามเมีย

นายพัทธราภรณ์เปิดประตูก้าวลงจากรถด้วยใบหน้ายิ้มแฉ่ง ต่อจากนั้นก็อาสาเสียหงวน ทั้งสองซ่อนร่างอยู่ในเครื่องแต่งกายสากลปาล์มปีชชีเท่าอ่อน พลเอี่ยมมือเปิดประตูตอนหลังให้นวลละออ

แม่งามลูเปเวลสก้าวลงจากรถ นวลละออแต่งชุดสีฟ้างามตา กิมหงวนกับนวลละออกระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณวิจิตร ๕ พลขยับจะไหว้ แต่ท่านไม่เห็นก็เลยยืนเฉย

“ยังงี้ – หลานสาว?” ท่านทักนวลละออ “ไปไหนกันมานี้?”

นวลละออยิ้มอ่อนโยน

“เปล่าค่ะ ออกจากบ้านก็ตรงมานี่คะ”

“มา – ขึ้นมาซีหลาน บ๊ะ – บ๊ะ – วันนี้เสียหงวนยังกะพระเอกหนังเชียวนิ เออเนาะ, ขึ้นแต่งตัวยังงี้อีกหน่อย ยายนวลจะต้องร้องให้ขี้มูกโป่ง”

กิมหงวนกับนวลละออหัวเราะพร้อม ๆ กัน นวลละออแลเห็นประไฟกับนันทาก็วิ่งเข้าไปหา แสดงความสนิทสนมกันอย่างยิ่ง

อาสาเดินนำหน้าพานายพัทธราภรณ์ขึ้นมาบนเรือนต้นไม้ พอผ่านเจ้าคุณวิจิตร ๕ พลก็เอี่ยมมือสะกิดสีข้างท่านเบา ๆ

ประมุขของบ้าน ‘การุณวงศ์’ หันควับมาทางเขา พลกะพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ผมไหว้ครับ คุณลุง”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วพร้อมกับจู้ปาก

“แกจะบ้าหรือไงวะพล ทำไมแกจะต้องเอามือเชี่ยสีข้างฉันด้วย?”

นายพัทธราภรณ์ยิ้ม

“ผมกลัวคุณลุงจะไม่แลเห็นนะซีครับ” พุดจบก็เปลี่ยนสายตามาที่นันทา “ฮัลโหล – นันทาทำไมทำหน้าที่เป็นม้าหมากรุกล่ะจ๊ะ?”

นันทาค้อนเขาอย่างแฉ่งอน

“อย่ามายุ้วนะจะบอกให้ ยิ่งกำลังลมเสีย”

นิกรยกมือปิดปาก หัวเราะในลำคอ แล้วพูดกับพล

“เล่นถั่วลันเตาเข้าไปตั้งสิบสตาจ์เลยลมเสีย”

นั่นทายกทำกะที่บัพัน

“ทะเลิ่ง!”

นิกรพูดยานคางแบ ๆ ลิ่น

“ทาเล่ง – อิว – หน้าไม่อาย เป็นสาวเป็นนางลมเสียบ่อย ๆ”

“เฮ้ย! เฮ้ย!” เจ้าคุณวิจิตร ๆ ตวาด “อย่าให้มันหนักนักนะไว้วัยเจ้ากร เขาเป็นพี่แกนา แกควรจะเคารพ นับถือเขาบ้างซี”

นายการุณวงศ์หัวเราะอย่างกวนโทโส มองดูอาเสี้ยแล้วมองดูนวลละออ

“แหม – คุณนวลครับ วันนี้ลูกชายคุณสวยจังเลย”

อาเสี้ยยิ้มแหย ๆ ประไพพูดชัดขึ้นทันที

“คุณนี่ทำไมปากคอเราะรานอย่างนั้นะกร ไร้ – ดูซี ว่าแล้วยังหัวเราะอีก”

นายหน้าทะเล้นกะเข้าเมียบทันที แล้วตีหน้าซึ่งซึ่ง

“ก็แล้วมันกการอะไรของเธอละจะ?”

ประไพมองดูเขาด้วยสายตาขุ่นเคือง ไม่กล้าพูดอะไรเพราะเห็นว่าอยู่ต่อหน้าเจ้าคุณวิจิตร ๆ นิกรยั่วต่อ
ไปอีก

“มองหน้าฉันทำไม ยิ้มหน่อยเถอะน่า ทำหน้าเป็นคนเหม็นตไปได้”

อาเสี้ยกั้วจะเป็นเรื่องเป็นราว ก็กรากเข้ามาคว่ำผมนิกรดึงตัวเขาออกมา

“มานี้ อ้ายลิง แกนะวันหนึ่งถ้าไม่ได้ยั่วใครก็เห็นจะต้องท้องขึ้นตาย”

นิกรสูดปากเบา ๆ

“อู๊ย – อย่าเล่นเฮ้ย – เจ็บ ประเดี่ยวหนึ่งหัวหลุดติดมือแกขึ้นมาพอไม่ยอมด้วย”

กิมหงวนปล่อยมือออกแล้วหัวเราะชอบใจ ต่อจากนั้นทะเล้งทวารสามเกลอต่างนั่งลงบนเก้าอี้คนละ
ตัว เจ้าคุณวิจิตร ๆ เดินตรวจดูกล้วยไม้กับตะโกตัดของท่าน สามเกลอกับสามนางสนทนากันไม่สู้จะลงรอยกัน
นัก ฝ่ายเมียบักจะแหว็ด ๆ เสมอ ฝ่ายอ้ายยิ้มแหย ๆ ทั้งสามคนคือนักกั้วเมียบอาซีพีที่ทำประวัติการณีกั้วเมียบอย่าง
สูงสุด

อาเสี้ยเอื้อมมือสะกิดนายพัชรภรณ์เบา ๆ

“เฮ้ย – พล ดูซิวะ” เขาพูดกะชิบกะซาบ สายต่ายังคงจับอยู่ที่ใบหน้านวลละออ “กำลังอภิปรายกันถึง
เรื่องญาติมิตรอย่างสนุกสนานทีเดียว”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ปล่อยท่านตามเรื่องเถอะ ทำยังไงได้ กรรมของเรา”

“นั่นนะซี โบราณท่านกล่าวไว้ว่า ปลูกเรือนผิดคิดจนเรือนทลาย มีเมียบผิดคิดจนเมียบตาย” แล้วกิมหงวน
ก็หัวเราะ

นวลละออได้ยินคำพูดประโยคนั้นแว่ว ๆ จึงหันมาทำตาเซียวกับอาเสี้ยทันที

“ว่ายังไงนะคะ เฮ้ย, พูดใหม่ซี?”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอื้อม “ปละ – เปล่าจ๊ะ”

“อย่ามาเปล่าน่า ดิฉันได้ยินนี่นะ อะไรปลุกเรื่อนมิด เฮียพูดใหม่ซีคะ”

อาเสี้ยมเข้มแข็ง ๆ

“ฉันว่า ปลุกเรื่อนมิดคิดจนเรื่อนทลายจ๊ะ”

“แล้วอะไรอีก พูดมา?” แม่เสือดवादแหว

“แะ – แะะ ปลุกเรื่อนมิดอยากมีลูกผู้ชาย” นวลละอออ่อนยิ้มไว้ในใบหน้า

“เฮียพูดยั้งจริง ๆ ?”

“จ๋า”

พลพูดเสริมขึ้นทันที “โกหกครับอย่าไปเชื่อมัน อ้ายเสี้ยว่ามีเมียมิดคิดจนเมียตาย”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก แล้วเอียงคอทำกริยาเหมือนเด็ก ๆ

“แน่ – อย่ามาหาเรื่องนา เขาไม่ได้พูดสักหน่อย”

“ให้แกตายโหงตายหน้า?”

อาเสี้ยหลับตาปี “ไม่ – ตะ – ต้องสาบานนา”

นวลละอออ่อนยิ้ม ยกมือชี้หน้าสามี

“ดีละเฮีย ฝากไว้ก่อนเถอะ จำคำพูดไว้นะ มีเมียมิดคิดจนเมียตาย ฮี – จะแปลอะไรคะเฮีย ไม่ต้องคิด

จนเมียตายหรือคะ หย่ากันก็ได้”

อาเสี้ยยิ้มเจื่อน ๆ

“จ้างฉันก็ไม่ยอมหย่า”

“อ้าว – ทำไมเล่าคะ จะได้หาเมียที่ถูกใจเฮีย”

กิมหงวนยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด

“เมียที่สวยและดีพร้อมอย่างแม่นวล ตายแล้วเกิดใหม่อีกห้าร้อยชาติก็หาไม่ได้”

นวลละอออ่อนควับ แต่ที่แท้ปลิ้นใจในคำขอ

“อย่ามาพูดหย่อนเลย เฮียนะ, ระวังให้ดีเถอะยังจะมาทำตาเล็กตาน้อยอีก ฉันนะเกลียดเฮียเสี้ยยิ่งกว่า

จิ้งจกตุ๊กแก”

“โธโย!” อาเสี้ยตะโกนด้น แล้วนั่งขริบทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

นวลละอออ่อนควับ หันมาคุยกับแม่เสี้ยวทั้งสองต่อไป

สามเกลอคุยกันบ้าง กิมหงวนลากเก้าอี้เข้ามาใกล้พลกับนิกร

“กร – หมู่นี้แกอ่านหนังสือพิมพ์บ้างหรือเปล่า!”

นิกรอมยิ้ม

“หนังสือพิมพ์ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ?”

“ภาษาไทยซีวะ”

“โน – ใ้อ่านแต่หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ”

อาเสี้ยทำปากแบะกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง

“ทำไมแกไม่อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทย?”

นิกรสั่นศีรษะ

“มันไม่ใ้กันนี้หว่า อ่านหนังสือภาษาอังกฤษมันฝั่งผายดี ยิ่งในโรงหนังด้วยละก็ บีะ – ใคร ๆ ต้องนี้กว่าเรา เป็นมาจากเมืองนอก”

“แต่แกแดกข้าวกะน้ำพริก การอ่านหนังสือพิมพ์ไทยเป็นการอุดหนุนชาติไทย และแสดงว่าเราเป็นคนไทย”

นิกรหัวเราะเบา ๆ ตบหลังอาเสีเบา ๆ

“พูดเล่นหรือกะวะ กันไม่เคยอ่านหรือนึกที่จะอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเลย เพียงแต่หนังสือพิมพ์ภาษาไทย กันอ่านแล้วยังแปลไม่ใคร่ออก แล้วจะทะเล้นไปอ่านภาษาอังกฤษทำไมกัน แกถามทำไมวะเสีย หนังสือพิมพ์กันอ่านทุก ๆ วัน”

“เมื่อเข้าอ่านหรือเปล่า?”

“อ่าน” นิกรพูดเรียบ ๆ

“แกรู้สึกอย่างไรบ้าง ที่พบข่าวทางราชการของเราระดมพลใหญ่!”

“เปล่า – กันไม่รู้รู้สึกตื่นเต้นตกใจอะไรเลย กันเป็นลูกผู้ชายชาวไทย อยู่ภายใต้ร่มธงไตรรงค์ เมื่อประเทศต้องการตัวกัน กันก็เตรียมพร้อมเสมอที่จะรับใช้ความต้องการของประเทศชาติ”

อาเสีพยักหน้าหงิก ๆ

“ความรู้สึกรู้สึกของแกสูงมาก – กร กันก็คิดอย่างนี้ กันเป็นตั้งนั่งเกียก็จริง แต่กันเกิดในเมืองไทยหรือไทยแลนด์ แม่กันเป็นไทย ยายและป้าก็เป็นไทย กันได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ได้รับการศึกษาในเมืองไทย ฉะนั้น – กันก็ถือว่ากันเป็นไทยลิสต์หรือคนไทยคนหนึ่ง ร่างกายและชีวิตของกัน กันยินดีพลีเพื่อชาติไทยของเราเสมอ”

พลหัวเราะเบา ๆ อุดรอนทนไม่ได้ก็ขำขึ้น

“เสียเว่ย แกมีความเป็นคนไทยเพียงสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นแหละวะ”

กิมหงวนหันมาขยี้คอกพล

“บอกมา อะไรบ้างที่ขาดไปเก้าสิบเปอร์เซ็นต์?”

พลอ้อมยิ้ม

“ท่าทางทะเล็กทะเล็กขำมถนไม่ดูร่ออย่างหนึ่ง แวนตาขอบกระเอ็กอย่างหนึ่ง แล้วก็เสียงที่ดังราวกับฟ้าผ่าหมาอีกอย่างหนึ่ง เข้าใจไหมล่ะ?”

อาเสีทำปากขมุขมิบ

“แกนะมันดีแต่ติเขา ตัวของแกวิเศษยังงัยเชียวะวะ?”

“เชิญ–เชิญ–เชิญ เชิญคุยกันเถอะ พ่อมหาจำเริญ”

กิมหงวนหันมาพูดกับนิกรต่อไป

“น่ากลัวว่า ไทยแลนด์ของเราคงจะถูกเขารุกรานเป็นแน่ เพราะว่าการเมืองระหว่างเรากับประเทศ – – – ตึงเครียดกันเต็มทีแล้ว”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ถูกทีเดียว อัครราชทูตไทยประจำประเทศนั้นถูกเรียกตัวกลับโดยด่วน ก็เนื่องจากสาเหตุที่เรือรบของเรายิงเรือพิฆาตของเขา ที่บุกรุกเข้ามาในน่านน้ำไทย”

อาเสีนิ่งขี้ไปสีกครู่

“จากวงการที่สันทัดในกรณีนี้เชื่อกันว่า ไทยจะหลีกเลี่ยงการสงครามไม่ได้เป็นอันขาด และจากวงการที่ใกล้ชิดกับร้านข้าวแผลบางแห่ง โจษกันว่าข้าศึกเคลื่อนพลเข้าประชิดชายแดนของเราแล้ว ส่วนวงการที่ไม่น่าเชื่อถือว่า เรือรบข้าศึกได้ปะทะกับเรือจ้างของเราเมื่อคืนนี้”

พลหัวเราะเบา ๆ เอื้อมือเชกกระบานกิมหงวนหนึ่งปีก่อน

“จากวงการที่อยากจะตะแกล ขอกล่าวว่า แกไม้สะบันไปเลย”

อาเสี่ยค้อน

“ทะเลิ่ง! เขาคุยกันเป็นงานเป็นการ ตีนไม้พายแต่เอาหัวราน้ำ” พุดจบก็หันมาทางนายการุณวงศ์ “นี่ – กร ถ้ามันเกิดรบกันขึ้นจริง ๆ เราจะทำอย่างไรดี?”

นิกรยิ้มเล็กน้อย นับเป็นการยิ้มที่มีความหมายลึกซึ้ง

“ถ้าสงครามเกิดขึ้น กันจะเป็นคนแรกที่ขออาสาออกทำงานในแนวหน้า ขอให้แกมันใจเถิดหงวน, ไทยจะไม่ยอมเป็นข้าใครเป็นอันขาด ไทยสมัยนี้พร้อมเสมอที่จะต้านทานรุกรบของราชศัตรู ซึ่งข่มเหงรุกรานเราก่อนกันนะปลื้มใจอย่างยิ่งที่กันเกิดมาในสมัยที่ประเทศไทยมีกำลังรบเข้มแข็งอย่างนี้”

กิมหงวนยื่นมือให้นิกรจับ

“ดีมาก กร, กันก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับแก กันจะสมัครรบทันที ถ้าไทยถูกเขารุกราน” พุดจบก็มองดูพลแล้วพุดกะทบกะเทียบ “ถ้าอ้ายคนไหน ซี้ซลาดกั้วตาย เป็นห่วงเมีย ห่วงทรัพย์สมบัติ ไม่กล้าสละชีพเพื่อชาติ อ้ายคนนั้นก็ไม่ใช่คน นิ – กรนิ”

พลสะดุ้ง “ใครบอกแกละ ว่าฉันไม่กล้าไปรบ”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ฉันไปว่าแกเมื่อไหร่ พิลึกคน”

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบา ๆ

“อาเสี่ยเอ๊ย การพุดนะใครก็พุดได้ แต่การกระทำให้เหมือนพุด ไม่ใช่ทำได้ง่าย ๆ นา จริง – ฉันเชื่อแก่รักชาติ แกจะออกรบเพื่อชาติ แต่ว่า, ถ้าแกได้ไปประจำในแนวรบ ท่านกลางกระสุนปืนใหญ่ปืนกล แกจะต้องขวัญหนีดีฝอกามั้ง?”

อาเสี่ยชักฉิว เมื่อถูกยั่ว

“ชะ – ชะ – อย่าว่าแต่ปืนใหญ่ปืนกลเลยวะ ต่อให้เอาปืนครก, ป.ต.อ., หรือจะเอาหนึ่งสติก, ไม้ซางมาช่วยกันระดมยิง กันก็ไม่กลัว”

นิกรกับพลหัวเราะก๊าก

“จริงซินะ” พลพุดยิ้ม ๆ “อ้าวก็เหมือนกัน เรื่องยิงฟันละก็ออกมาเถอะวะ สามวันสามคืนก็ได้ ล่อกันให้เหงื่อแห้งที่เดียว”

“อ้ายบ้า – พุดเป็นเล่นเสมอ”

“เชิญพากย์ต่อไปเถอะ อ้ายตึง, ที่นี้ฉันไม่ขัดคอแกละ ไม้กันเข้าซี เจ้ากรด้วย แลเห็นข้าศึกเข้าทำไ้กระโดดตะลุกคาง เอาหอกปลายปืนทิ่มพุงจับพุ่มในท่าญูด, หลอกต่อหน้าตะพุง ไม้เข้าซี ฟังเพลินดีเหมือนกัน”

นิกรทำตาเซียว “อย่านะไว้ย เสืออยู่ดี ๆ อย่าเอาไม้เข้ามาแห่นะไว้ย”

“เสือหรือหมา?” พลพุดยิ้ม ๆ

“หมา – เอ๊ย – เสือชีวะ เดี่ยวฉันก็ลุกขึ้นเตะลูกคางนายหัดละเอียดเท่านั้น”

“อ้อฮือ – เก่งจัง พูตรวกับว่าฉันเอาตีนใส่กระเป่าไว้ โธ่ – อ้ายกะล่อน เข้าคู่กันแล้ว คุณกันตั้งแต่เข้าจน
คำหาความจริงสักนิดก็ไม่ได้”

เจ้าคุณวิจิตรนั่งฟังอยู่นานแล้ว ท่านหันมาทางพลแล้วสัพยอก

“มันก็ตะเภาเดียวกันแหละว่า แกนี่กว่าแกไม่ไม้ละชี มะกอกสามตะกร้าทีเดียว”

กิมหงวนฮาลั่น ตบมือหัวเราะชอบใจ ยกเท้าทั้งสองกะที่บนพื้นหลายสิบครั้ง นवलละออกลุกขึ้นเดินเข้ามา
คว่ำหน้าเสียบิดมับ การหัวเราะถูกห้ามลื้อทันที

“อยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่แท้ ๆ เสี่ยยังทำหน้าทะเล้น นี่ – นี่ – นี่ –”

“อ้อย – หูขาดแล้ว โอ๊ย – น้ำไหลเข้าท่อจ๊ะ”

นवलละอปป่อยมือ แล้วอมยิ้ม

“เดี๋ยวแม่ตั้งให้หูหลุดเลย หมั่นใช้ – หมั่นใช้ คือกตลอดเวลา จะนั่งสงบเสียงมดสัก ๒ – ๓ นาทีก็ไม่ได้”

เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาในบ้าน ‘การุณวงศ์’ เจ้าคุณวิจิตร ฯ เดินออกมาหน้าเรือนกล้วยไม้แล้ว
ท่านก็สะดุ้งเล็กน้อย “เจ้าคุณปัจจนึก ฯ”

ทุก ๆ คนลุกขึ้นเดินออกมาคอยต้อนรับ มอริสแก๊งส์ดำคาลานมาหยุดห่างจากเรือนต้นไม้อย่างสง่า
ผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังคือ นายพลโทพระยาปัจจนึกพินาศ ในเครื่องแบบนายพลโทแห่งกองทัพบกไทย สวม
หมวกเหล็ก มีสายรัดกุมพร้อม

เมื่อคนแรกเปิดประตูให้ ท่านเจ้าคุณก็ก้าวลงจากรถด้วยท่าทางองอาจผึ่งผายสมกับเป็นนายทหารชั้นผู้
ใหญ่

ทุกคนแปลกใจอย่างยิ่ง เมื่อแลเห็นเจ้าคุณแต่งนายทหาร กิมหงวนทำตาปริบ ๆ จะยิ้มก็ไม่เชิง

“เฮ๊ย!” อาเสี่ยร้องลั่น “ฮินเดนบุรีกลับมาไว้ย!”

นवलละออกหยิกแขนอาเสี่ยบิดเต็มแรง

“บ้าไปได้ เสี่ยนี่ – โธ่ – ปากยังกะ –”

อาเสี่ยอมยิ้ม เอียงเข้ามากระซิบนิกร

“ป้าจักษุของแกไม่เลวไว้ย สง่าจัง”

นิกรเอาศอกกดงหน้าอกกิมหงวนค่อนข้างแรง

“อ้าย – – ไม่รู้จักเด็กผู้ใหญ่ เดี่ยวเถอะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ขยับเสื้อและสายรัดกุมให้เรียบร้อย แล้วเดินยิ้มแฉ่งเข้ามา พวกเด็ก ๆ ยกมือไหว้
อย่างนอบน้อม เจ้าคุณวันทยาหัตถ์รับค่านับอย่างแข็งแรง

“ฮัลโหล – เจ้าคุณวิจิตร ฯ” ท่านกล่าวทักอย่างว่าเจริง ยื่นมือขวาออก เดินปรีเข้ามาโดยเร็วเพื่อจะจับมือ

เท้าขวาของท่านสะดุดขอบถนนอย่างจัง เจ้าคุณหัวคะมำเสียวหลัก

“ป้าบ!”

ร่างอันอู้อายล้มคว่ำ มือเหยียดเท้าเหยียดตัวโง้ง หมวกเหล็กหลุดกะเด็น ทุกคนไม่กล้าหัวเราะ นอก
จากกิมหงวนซึ่งปล่อยคึกเบา ๆ

เจ้าคุณวิจิตร ฯ กับประไพวิ่งเข้ามาช่วยประคองท่านให้ลุกขึ้น เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ยิ้มกะเรียกระวาด อา
เสี่ยวิ่งตะตะเข้ามาก้มหยิบหมวกเหล็กส่งให้

“ขอบใจ – ขอบใจ” ท่านนายพลพูดอ้อมอ้อมบดฟันตามเสื่อทางเกว

“ได้ไหมครับ คุณอา?” กิมหงวนถามเรียบ ๆ

“อะไร หลาน?”

“กบน่ะซีครับ”

“กบ?” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ร้องลั่น ทำคอย่น ยกเท้าขวาเตะอาเสี้ยเต็มแรง กิมหงวนหลบจากเท้าของท่าน นายพลจึงเพียงแต่แหวกอากาศขึ้นไปเท่านั้น “อ้ายเวรนี้, เจอหน้าเป็นลื้อเสมอ เตี้ยวดีหัวแตก” พูดจบท่านก็ยก หมวกเหล็กขึ้นสวม แล้วจับมือกับเจ้าคุณวิจิตร ๆ “เจ้าคุณ – ผมถูกเรียกตัวเข้าประจำการอีกแล้ว”

ประมุขของบ้าน ‘การุณวงศ์’ ลืมตาโพล่ง “เจ้าคุณถูกเรียกเข้าประจำการ?” ท่านทวนคำพูดโดยเร็ว

“ครับ”

“คุณพ่อ!” ประไพเฝ้าเข้ากอดท่าน “เกิดรบกันแล้วหรือคะนี่?”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ตบศิรีระชิตาของท่านเบา ๆ

“ไม่ต้องตกใจหรอก ลูกรักของพ่อ”

อาเสี้ยสออดขึ้น

“นั่นน่ะซี สงครามใครจะหลีกเลี่ยงได้”

“โธ!” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ พูดดัง ๆ “เตี้ยวพ่อแหงด้วยกระบี่สะตือทะเลเลย”

กิมหงวนสะดุ้ง เขามือปิดสะดือไว้แล้วถอยออกมา ชุ่มช้ำมเหยียบเท้าเจ้าคุณวิจิตร ๆ เข้า

“โธ!” เจ้าคุณวิจิตร ๆ ร้องราวกับถูกยิง ผลักกิมหงวนเซแฮด ๆ มาปะทะนวลละอ

“บึ๊ก!” เสียงกำปั้นน้อย ๆ สัมผัสกลางหลังทันที ยังผลให้อาเสี้ยสูดปากยื่นนิ่งได้

ท่านนายพลกล่าวกับเจ้าคุณวิจิตร ๆ ต่อไป

“ผมได้รับคำสั่งให้เป็นผู้บัญชาการกองพลใหญ่ที่สิบเอ็ด จังหวัดบุษบ้นบุรี พงษ์นี้ผมจะต้องเดินทางไป ตามคำสั่งแล้ว เจ้าคุณครับ, คราวนี้เห็นจะอีกนานกว่าเราจะพบกันอีก นี่มีเวลาเหลืออีกเล็กน้อย ก็มาลาเจ้าคุณ”

ประมุขของบ้าน ‘การุณวงศ์’ ยิ้มเศร้า ๆ

“ผมตื่นเต้นและดีใจมากเชียวครับ ที่เจ้าคุณถูกเรียกตัวเข้าประจำการอีก” เจ้าคุณวิจิตร ๆ พูดด้วยน้ำใส ใจจริง “อ้า – เจ้าคุณครับ นี่จะเกิดสงครามหรือครับนี่?”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ พยักหน้าซ้ำ ๆ

“อย่าให้ผมพูดเลยครับ เพราะมีบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวกับความลับในทางราชการ ผมรู้สึกว่าคุณ อาอกจะตื่นเต้นมาก”

อาเสี้ยพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องตื่นเต้น เพราะสงครามสมัยนี้เป็นสงครามสายฟ้าแลบ ทหารเจ็ดแสน แปด แสน, สิบแสน แพล็บเดียว ชีบ้องเช็กหมด เรือบินมาที่หนึ่งยังกะฝูงตั๊กแตน ทั้งระเบิดบีมบีม ๆ ๆ น่ากลัวชิบหาย เลย”

ทุกคนจ้องมองดูกิมหงวนเป็นตาเดียว พลคว่ำคออาเสี้ยเขย่า

“อ้าย-อ้าย-แหมไม่รู้ว่าจะดำอย่างไรดี ชอบสออดเสมอ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ค้อนควับ

“ระวังนะ นายเสี้ย, ขึ้นพูดสิบแสนอีกหนเดียว หนูแกจะต้องขาดหนึ่งข้าง” พูดจบท่านก็ขยับกระบี่

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ผลักอกกิมหงวนเซไป แล้วกล่าวกับท่านนายพล

“เชิญไปคุยกับผมบนตึกเถอะครับ ผมจะดีใจมาก ถ้าหากเจ้าคุณจะรับประทานอาหารค่ำกับผม”

“ไอ้ – เสียใจเหลือเกินครับ ผมอยู่คุยกับเจ้าคุณได้อย่างมากอีกสิบนาที่เท่านั้น จะต้องไปลาเจ้าคุณ และคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ กับเพื่อนฝูงอีกมาก ผมไปบุษบันบุรีคราวนี้ ก็ไม่มีกำหนดว่าเมื่อไรจะได้กลับ” ท่านพูด เป็นนัย

“เชิญบนตึก เจ้าคุณ, ที่นี้ร้อนสักหน่อย ไปซีครับ เอะ – เจ้าคุณแต่งเครื่องแบบนายพล ดูสง่างามราว กับคนละคนทีเดียว เข้าที่ – เข้าที่ครับ เครื่องแบบทหารละก็จะเป็นเช่นนี้แหละ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ หัวเราะเบา ๆ

“แต่ผมรู้สึกเงิน ฯ นิดหน่อย เพราะเครื่องแบบใหม่ ผมเพิ่งเคยแต่งวันนี้แหละ”

“สวยครับ เจ้าคุณ, ดูเจ้าคุณกะซุ่มกะขวยเป็นหนุ่มขึ้นเป็นกอง”

อาเสี้ยเอียงหน้าเข้ามากระซิบนิกร

“นี่แหละ ม้าจันชานละ”

“ไม่ช่าย” นิกรกระซิบตอบ “นายพล บูโรสกี พ่อตาข้าเอง”

แล้วนิกรกับอาเสี้ยก็ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ มองดูนายหน้าทะเล้นทั้งสองจากศิริระจวดปลายเท้า มองแล้วมองอีก นึกจะเกลียด น้ำหน้า ก็มีอะไรบางอย่างที่ทำให้ท่านรักใคร่เอ็นดูเขาอย่างลูกหลาน

“นี่แน่ะ นายเสี้ยหงวนกับนายนิกรจ๋า”

อาเสี้ยยิ้มแฉ่งมตุ่ย “จ๋า – เฮีย – ครับ – ครับ คุณอาว่าอะไรครับ?”

ท่านนายพลทำตาโต กลืนน้ำลายเอือก แต่พอนึกขึ้นได้ว่าน้ำลายเป็นของสกปรก ไม่ควรกลืน ก็ขยอก ออกมาแล้วบ้วนปรี๊ด

“หงวน” ท่านพูดเสียดแทงหนักแน่นเดินเข้ามาตบบ่า “แถนะอาร์กเหมือนกับลูกหลานจริง ๆ”

“ฮิ – ฮิ” อาเสี้ยหัวเราะ “ผมเองก็เคารพคุณอย่างยิ่งกว่าเตี้ยบังเกิดเกล้าของผมอีกขอรับ แะ – แะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ อมยิ้ม

“อย่าทะเล้นให้มากนักซีหลาน นี่เจ้าหลานชาย อ้ายสิงแสมสามตัวโปรดฟังทางนี้”

นิกรยกมือออกดอกวางทำให้ฝั่งผาย

“เ้า – ว่าไ้ไ้มา”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ตบศิริระจวด “ทะเล้งจริงเจ้านี้ ไม่รู้จักเด็กผู้ใหญ่ ประเดี้ยวพ่อชู้ตเข้าไปในเรือนต้นไม้เลย เหาใหญ่แล้ว เอ –”

นิกรยิ้มเจื่อน ๆ นั้นทาเห็นน้องชายถูกดุก็พยักพะเยิดกับน้องสะใ้แล้วพากันหัวเราะ

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ กล่าวกับสามเกลอต่อไป

“พล, นิกร และเจ้าเสี้ย อาชอบอกแถมเป็นคำขาด ถ้าแถมเป็นลูกผู้ชายชาวไทยที่รักชาติ เมื่อไทยประกาศ สงคราม แถมสามคนจะต้องสมัครเป็นทหารเข้ารบกับข้าศึกทันที เข้าใจไหมล่ะ?”

“ครับผม” สามเกลอตอบพร้อมกัน

ท่านนายพลตบศิริระจวดนายพัชรภรณ์ ซึ่งทะเล้นน้อยกว่าเพื่อน “ยังไ้พล?”

พลยกคิ้วแล้วอมยิ้ม “ครับ – ก็ยังจันแหละครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ สะดุ้งเฮือก

“แหม – ฉันทึ่งดูทองเหลืองเป็นทองคำไปได้ ฉันทึ่งกว่าแจะไม่ทะเล้นเหมือนกับอ้ายสองตัวนี้ แต่แท้ที่ไหนได้หนักกว่าเพื่อน”

พลหัวเราะ กระพุ่มมือไหว้ท่านอย่างนอบน้อม

“อย่าถือผมเลยครับ คุณอา อ้ายผมมันอดทะเล้งไม่ได้ คุณอาจะไปบ้านผมไม่ใช่หรือครับ?”

“เออ – อาจะไปลาคุณพ่อคุณแม่แก่ ท่านอยู่ไหมล่ะ?”

พลนิ่งตรึงตรอง “เมื่อวานอยู่ครับ”

ท่านนายพลจู่ปากขมวดคิ้ว

“ฉันทามถึงวันนี้ และเดี๋ยวนี้”

“อ้อ” พลพูดเสียงยาวตั้งวัน “ไม่ทราบครับ”

“เออละ พอแล้ว แกไม่ต้องพูดอะไรกับฉันทอีก หมั่นได้แกเติมทนแล้ว ผ่าเถอะวะ ถ้าแกสมัครเป็นทหารไป อยู่ในใต้บังคับบัญชาของฉันทละก็อ ฮะ – ฮะ พ่อสั่งตีกรวดหมดทั้งสามคนเลย”

อาเสียพูดเสริมขึ้น “ผมบอกบุลิตจับคุณอาเลย ฐานทำให้ผมเสื่อมเสียความอิสริภาพ”

“หน้อยแน่ ตำรวจคนไหนจะมาจับฉันท ฮะ – ฮะ แกรู้ไหมว่า ผู้บังคับบัญชาทหาร ย่อมมีอำนาจลงโทษทหารได้”

“ยังงั้นจริง ผมก็ไม่เป็นทหาร” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ

“ไม่เป็นแกก็ไม่รักชาติ แจะนอนตายบนที่นอน ปล่อยให้เพื่อนร่วมชาติเขาไปตายในสนามรบก็ตามใจ แกซี”

เจ้าคุณวิจิตร ๕ พุดตัดบท “ไปบนตึกเถอะนำเจ้าคุณ พุดกับเด็กพวกนี้เสียหัวเปล่า ๆ”

กิมหงวนมองดูสะเปอริที่สิ้นร่องเท้าของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ แล้วทรุดตัวลงนั่งยอง ๆ ลูบคลำดูอย่างสนใจ “อ้ายนี่อะไรครับ คุณอา?” พุดจบก็ลุกขึ้นยืน

“สะเปอริว้ย”

“สะเปอริ! แหม มิน่าล่ะครับ รูปร่างเหมือนสะเปอริยังกะแคะ ติดไว้ทำไมครับ ดู ๆ คุณอายังกะทอม มิกซ์แน่ะครับ”

เจ้าคุณหัวเราะ “เอาไว้กะหุ้งท่องฆ่า”

“กะหุ้งทำไมครับ?” กิมหงวนถามหน้าตาเฉย

“กะหุ้งให้มันวิ่งชีวะ ถามจู้จี้จริง”

“ก็ถ้าเผื่อมันมันจี้กั๊กะจี้ ยกหน้ายกหลัง คุณอาไม่ล่องลงมาวัดพื้นหรือครับ?”

ท่านนายพลสิ้นศีร์ชะอย่างเปื้อน่าย หันมาคว่ำแขนเจ้าคุณวิจิตร ๕ ท่านทั้งสองพากันเดินตรงไปที่ตึก ประโไพตามไปด้วย หลอนใจคอไม่สบายเลย เมื่อทราบวาท ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ถูกเรียกตัวเข้าประจำการ และจะต้องไปเป็นผู้บัญชาการกองพล ๑๑ ที่บุษบันบุรี

นวลละอรวงมือลงบนพานันทา “คุณนันทะ เล่นแบ็ดมินตันเอาเหงื่อกันสักพักดีไหมคะ?”

นันทายิ้มเล็กน้อย “เอาซีคะ ดีเหมือนกันไม่ได้เล่นมาสองวันแล้ว” พุดจบก็หันมาทางสามี “เล่นแบ็ดมินตันกันเถอะคะพล”

นายพัชราภรณ์พยักหน้า “แต่ว่าเรามีอยู่ห้าคนเท่านั้นนี่นันท คุณไฟแคงไม่เล่นหรอก”

นิกรพูดสอดขึ้นทันที “อ้าวก็ไม่เล่น”

นันทาปริ่เข้ามาทูปนิกรดังอีก “แกต้องเล่น”

“นั่นแน่” นิกรร้องลั่น “ไม่เล่นก็บังคับกันด้วยแฮะ พิลึกจริงพีนัน”

“ไม่รู้ ก็มันไม่มีคนเล่นนี่นา เล่นตัวนัก ประเดี๋ยวแม่ทองหน้าตาแหก”

“ฮ่า! แรงไปละพีนัน”

อาเสี่ยพูดโพล่งขึ้น “ใครเล่นก็เล่น กันไม่เล่นไว้ย”

นวลละออถลกกระโปรงขึ้น จนแลเห็นเบ็ตติโคต ยกมือทั้งสองทำวสะเอว เดินยิ้มกริ่มยกคิ้วเข้ามาหาอา
เสี่ย

กิมหงวนพูดขึ้นดัง ๆ “เล่นซีวะ ไม่เล่นก็อไม่ใช่คนนะซี นะนวลนะ ไปซีจ๊ะ เอาเหว่กันสักสองสามเกม
นวลอยู่ข้างเดียวกับเสี่ย เราต่อให้เขาสามคน”

นวลละออหัวเราะ

“เสี่ยนี่ เคราะห์จะร้ายเสียแล้ว”

นันทายิ้มแป้น เอื้อมมือจับหลังเสี่ยเขีตน้องชายกำไว้ คุดกระซากลากนิกรออกไปจากเรือนต้นไม้ ทุกคน
พากันเดินตามนันทาไป

ในระหว่างนี้ วงการต่าง ๆ ได้พากันโงะขานกันในเรื่องการสงครามระหว่างประเทศไทยกับประเทศ -

--

จากวงการที่ใกล้ชิดกับกรณี และใกล้ชิดกับเหตุการณ์กล่าวกันว่า รัฐบาลไทยเชื่อว่า การเจรจาเพื่อตกลงกันด้วยดีนั้น น่าจะไม่เป็นผลเสียแล้ว รัฐบาลประเทศ --- เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนกำลังแสนยานุภาพ และนาวิกานุภาพ เข้าโจมตีประเทศไทยแบบสงคราม 'สายฟ้าแลบ'

ข่าวจากวิทยุทรานสโวลีเยียงแจ้งว่า ในวงการที่เชื่อถือไม่มีใครได้นัก มีการแพร่สะพัดข่าวซึ่งทางการน่าจะไม่น่ายืนยันว่า รัฐบาล --- ได้ส่งฝูงเครื่องบิน ๘,๖๕๙ เครื่องมาชุมนุมไว้ที่ชายแดนประเทศไทย ซึ่งถ้าหากแห่งการสงครามเกิดขึ้น ผู้ที่สันหัดในกรณีเชื่อว่า --- จะทำการโจมตีไทยแบบสงคราม 'สายฟ้าแลบ' คือส่งฝูงเครื่องบินเข้าโจมตีกรุงเทพมหานคร และลำเลียงทหารกระโดดปาราชูดจากเครื่องบินเข้ายึดดินแดนที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ของประเทศไทย แต่นักสังเกตการณ์เห็นว่าเป็นไปไม่ได้

อย่างไรก็ตาม จากวงการตามโรงยาฝันเชื่อกันว่า ถึงแม้สงครามจะเกิดขึ้นราคาฝิ่นก็คงไม่แพงกว่าในยามปกติ

ทางราชการของเรา เตรียมพร้อมเสมอ ในอันที่จะป้องกันการรุกรานของข้าศึก กองทัพเรือได้ส่งเรือรบทั้งหมดออกลาดตระเวนรักษาเขตน่านน้ำไทยและโดยเฉพาะเรือบางจะจันกับหนองสาหร่ายได้จัดการวางแนวทุ่นระเบิดไว้แล้ว ตามแนวทางที่ข้าศึกจะผ่านเข้ามา ส่วนกองทัพบกมีการลำเลียงเครื่องยุทโธปกรณ์และทหารหน่วยต่าง ๆ เดินทางไปยังจังหวัดที่ข้าศึกจะเข้าโจมตี กองทัพอากาศเตรียมพร้อมตลอด ๒๔ ชั่วโมง สามารถจะเดินทางไปตอบแทน 'สงครามสายฟ้าแลบ' ของข้าศึกได้ทุกขณะ

ประชาชนคนไทย ถึงแม้จะตื่นเต้นก็ไม่ได้หมายความว่าหวาดกลัวสงคราม ทุกคนยินดีรับใช้ประเทศชาติ รอคอยฟังคำสั่งจากทางราชการ เพื่อตนจะได้ไปรบ ปฏิบัติตนให้สมกับที่เกิดมาเป็นลูกผู้ชายชาวไทย

บรรดาห้างร้านและองค์การต่าง ๆ ที่มีเครื่องรับวิทยุ ประชาชนได้พากันออกฟังข่าวอยู่เสมอ การกระจายเสียงได้จัดทำตลอดวัน เจ้าหน้าที่แห่งกรมโฆษณาการ ได้ติดตั้งเครื่องรับวิทยุเพิ่มเติมตามชุมนุมที่สำคัญ และจุดรัฐต่าง ๆ ประชาชนปลื้มใจเป็นล้นพ้นเมื่อแลเห็น ป.ต.อ. ขนาดหนักของเราตั้งจังก้าเรียงรายโดยรอบพระนคร ปืนเหล่านี้มีโทรทัศน์สนามติดต่อกับยามอากาศของสื่อสาร ป.ต.อ. นักรบทุกคนต่างหมายมั่นปั้นมือที่จะใช้อาวุธอันมีค่านี้นำทำลายล้างฝูงเครื่องบินของข้าศึกให้ย่อยยับ

วันนี้ที่ห้าง 'พัชรภรณ์' ไม่สู้จะมีคนเข้ามาซื้อสรรพสินค้ามากมายนัก เพราะเกี่ยวกับปลายเดือนและเกี่ยวกับประชาชน เตรียมสะสมเงินไว้ใช้เมื่อสงครามเกิดขึ้น บุตรภรรยาจะได้มีซื้อกิน ซึ่งการซื้อjekข้าวสารเหมือนแต่ก่อนนั้น คงไม่มีหวังแน่ ๆ เพราะjekข้าวสารทั้งหลายต่างรีบเร่งทวงหนี้เก่า เพื่อเก็บใช้ในเวลาสงครามเหมือนกัน

ท่านผู้จัดการห้าง 'พัชรภรณ์' มาตั้งแต่ ๘ นาฬิกา ในวงการที่ใกล้ชิดกับพลทราบ ว่า เมื่อคืนนี้นายพัชรภรณ์ได้ทะเลาะกับเมียถึงกับตบตีกัน (ฝ่ายเมียฝ่ายเดียว) อนุสนธิสืบเนื่องมาจาก - เขากลับบ้านดึกและตะครุบเอาสาวใช้เข้า โดยแก้ตัวว่าเมาเหล้า เมื่อเหตุการณ์อันทำนองเสียทองเท่าหัวเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตานั้นมาแล้ว ผู้จัดการห้างจึงถูกโจมตีแบบสายฟ้าแลบ คือ ตบ, หยิก, กัด, ช่วน, ทูบ และตี

แล้วพลก็ถูกบังคับให้นอนบนโซฟากระจกเงาทั้งสี่สาม จึงถูกปลุกให้ขึ้นไปนอนบนเตียง
บรรดาคนในห้างรู้สึกว่าคุณผู้จัดการเคร่งขรึมผิดปกติ จึงรู้กันว่าอารมณ์เขาไม่ดี เฝ้ามองพนักงานทั้ง
หลายต่างก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างขมกั้เขม่น ระวังตัวกลัวถูกตัดเงินเดือนหรือถูกไล่อะ

ประมาณ ๑๐.๐๐ น. เศษ.

ผู้จัดการนั่งไขว่ห้างเฝ้าดูหรืออยู่ที่โต๊ะทำงาน เลขานุการินีของเขาทำบัญชีง่วน คลอก กนิษฐนันท์ไม่สบาย
ใจเลย เมื่อเห็นผู้จัดการไม่ครึกครื้นรื่นเริงเหมือนทุกวัน

ครั้งหนึ่งเลขานุการสาวเงยหน้ามองเขา ตาต่อตาสบกันพอดี พลแกล้งทำถลิ่งตากับหล่อนแล้วตวาดลั่น
เสียงคับห้อง

“มองฉันทำไม ไม่เคยเห็นรี?”

คลอกแม้ริมฝีปาก ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป “นั่นเธอทำอะไรนะ แห?”

“ทำ – ่ง่า – บัญชีรายจ่ายส่วนตัวของคุณคะ”

“งุ่มง่ามอยู่นั้นแหละ อารี ประเดี๋ยวกัดเงินเดือนเสียหกเดือนหรือหก ณะ – ทำปากหุบหีบมิดำฉัน
เรอะ?”

“โถ – คุณคะ” หล่อนพูดเสียงเครือ “ดิฉันไม่บังอาจถึงอย่างนั้นหรือคะ”

“เธอไม่ได้ด่าจริง ๆ” พลตะคอก

“คะ”

“ก็แล้วทำไมเธอไม่ด่าฉันล่ะ?”

หยาดน้ำตาของเลขานุการินีไหลรินเป็นทาง พลช้อนยิ้มไว้ในใบหน้า เจ้าหมอคณนี้กะบวณดีหน้าแกงละ
ก้อหาตัวจับยากนัก นอกจากนายนิกรอีกคนหนึ่งที่เห็นจะไม่มีใคร

“ฉันถามทำไมไม่ตอบ แม่คลอก ตอบฉันสิว่า ทำไมเธอไม่ด่าฉัน?” แล้วพลก็ยกมือทูปโต๊ะเต็มแรง “ตอบ –
ตอบเดี๋ยวนี้อีมี! ประเดี๋ยวกัดให้เสียคนเลย”

คลอกสะอื้นเบา ๆ “คุณ – คุณพลคะ” หล่อนพูดเสียงลั่น “ถ้าคุณไม่พอใจดิฉัน หรือว่าดิฉันมีความผิดบก
พร่องในหน้าที่การงานแล้ว ก็โปรดกรุณาบอกดิฉันเถอะคะ ดิฉันกลัวใจมาตั้งแต่เช้าแล้ว”

พลยิ้มเล็กน้อย รู้สึกสงสารหล่อนทันที

“กลัวใจเพราะอะไร?” เขาถามห้วน ๆ

“ง่า – เพราะ – อ้า –”

“เฮ้า – มัวแต่อ้าอยู่นั้นแหละ ประเดี๋ยวจับโยนออกไปนอกหน้าต่างเลย” แล้วพลก็พรวดพรวดลุกขึ้น
เดินเข้ามาหาเลขานุการินีของเขา “บอกฉันสิเธอกลัวใจทำไม?”

คลอกก้มหน้ามองคุดพื่น

“ดิฉันเห็นคุณอารมณ์ไม่ดีนี่คะ”

“เฮ้า – เธอเข้าใจว่าฉันเป็นบ้าหรือนี่?”

พลแกล้งยั่วต่อไป

“ปละ – เปล่าคะ” หล่อนปฏิเสธโดยเร็ว

“อ้าย – ไม่ต้องปฏิเสธ คนที่มีอารมณ์ไม่ดีก็คือคนบ้า” พลแกล้งพูดเอ็ดตะโร

ครวนี้, แม่เลขานุการินี ยกฝ่ามือปิดหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น

“โอ้ – คุณ – ถ้าคุณจะได้ดิฉันออกจากงานก็โปรดบอกตลอดตามตรงเถอะคะ ดิฉันรู้ตัวดีนะคะ หมู่นี้ดิฉันทำงานผิดพลาดบ่อย ๆ ไม่เป็นที่ถูกใจคุณ”

นายพัชรภรณ์หัวเราะเบา ๆ ขณะนั้นมีเสียงใครคนหนึ่งเดินลงบันได ๆ ตรงเข้ามา แล้วบังตาประตูห้องก็ถูกผลักออกโดยแรง

ใครเสียอีกล่ะ อ้ายเสียนิกรนั่นเอง เขาหนุ่มกางเกงแพรสีเขียวยืนงูหัวสู้กับพระยานาค สวมเสื้อชั้นนอล ดันเหรียญทองสีขาว สวมหมวกปานามาอย่างหรูหราทรงมะนาวตัด ไบหน้ายิ้มแฉ่ง บอกความทะเล้นตามนิสัย

“สวัสดี พล”

นายพัชรภรณ์ยกคิ้ว “เข้ามาซิ ไปไหนมาวะ?”

“ไปหลายแห่ง” แล้วนายนิกรก็ถอดหมวกออก

“ไปตรวจโรงสีกะมัง?”

“เปล่า”

“ขึ้นไปไหนมาล่ะ?”

“ไปตรวจโรงสี” นิกรพูดหน้าตาเฉย

พลแยกเขี้ยว แล้วมองดูนายจอมทะเล้นด้วยแววตาดมิงที่ “ประเดี๋ยวก็ถูกเตะหรือ มาถึงก็เล่นสำนวนเชียว”

นิกรหัวเราะ โยนหมวกปานามาไปบนเก้าอี้โยก แล้วนั่งลงบนเก้าอี้โน้มตัวหนึ่ง นายการุณวงศ์แลเห็นหยาดน้ำตาบนใบหน้าคลอกก็แปลกใจ

“คลอ – คลอจ๊ะ”

หล่อนเงยหน้ามองดูเขาแล้วขานรับ “ซา”

นิกรทำตาปริบ ๆ “เธอร้องให้ทำไมจ๊ะ?”

“ดิฉัน – ดิฉันถูกดุคะ”

“ใครดุ?”

“คุณพลคะ”

นิกรพยักหน้า แล้วพูดเสียงหนักแน่น

“ดูก็ด่ามันเข้าบ้างซีเธอ หรือมายกตีบหน้ามันสักฉาด ซะ – ซะ – อวดทำเป็นคนดุเก่ง ประเดี๋ยวพอเราฟันออกให้หมดปากเสียหรือ คลอ – ไม่ต้องกลัวมัน เธอเสียวมันเข้า”

“ดิฉันจะได้ถูกไล่ออกปะไรคะ”

“ซะ – ไล่ออก ขึ้นไล่ออกก็อหน้าแตกเท่านั้นเอง”

“แหม –“ พลพูดยานคาง “ฉันหมั่นไส้แกเต็มทนแล้วเว้ย นิกร, ดิจริงนะ ยูให้แม่คลอตำฉัน เอาไว้เลขาธุการินีของแกเถอะ”

นายการุณวงศ์อมยิ้ม เอื้อมมือหยิบกระป๋องบุหรี่ปนโต๊ะ เปิดออกจูดสูบมวนหนึ่ง

“แกดูคลอเรื่องอะไรวะ พล?”

“เปล่า – ไม่มีเรื่องอะไรหรอก”

“อ้อ – ยังงั้นก็คงดูเล่นโก้ ๆ ?”

“อ้อ – เป็นผู้จัดการห่ามานานแล้ว เพิ่งนึกได้ว่า กันมีอำนาจที่จะดูคนโน้นคนนี้ได้ ก็ลองข้อมดูยาย
คลอดู”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ดูไม่เป็นไรหรอก แต่อย่ากั๊กก็แล้วกัน”

พลสะดุ้ง “อ้ายเปอต!”

“แน่ – ปากเปราะจริงเชียวแกนี่” แล้วเขาก็หันมาทางคลอ “นั่งเสียเถอะ น้องสาว, ผู้จัดการห่าอย่าง
อ้ายหมอนี้มันก็ดูส่งเดชไปยั้งจั้งเอง”

“อย่าเลยคะ คุณพลนะ, อยากจะได้ดิฉันออกเต็มที่แล้ว”

“แล้วกัน – กลัวอะไรนะคลอ มันไล่ออกเราก็จ้างคนวางเพลิงเผาห่ามันเสียทั้งหมดเรื่อง”

คลอยิ้มทั้งน้ำตา ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป

การทะเล้นของนิกรสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ เขากล่าวกับพลอย่างเป็นทางการเป็นการบ่าง

“เมื่อคืนเป็นไงบ้างวะ?”

“ใคร – กันหรือนันทา?”

“แกนั่นแหละ”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

“เข้าไปหมดตั้งแต่หัวแม่เท้าถึงศีรษะ แล้วก็ต้องนอนโซฟาจนเกือบสว่าง แกละ กร?”

“กันนะเธอะ นอนบนพรมหน้าเตียงจนสว่าง”

สองเกลอพากันหัวเราะลั่น

“ได้ข่าวเจ้าเสียหรือเปล่า มันเป็นอย่างไงบ้างก็ไม่รู้?”

“กันไม่รู้เรื่องเหมือนกัน โทรศัพท์ไปสองหน คนที่บ้านเขาบอกว่าเจ้าเสียไม่อยู่ คุณนวลพาไปโรง
พยาบาลกลาง”

นิกรอ้าปากค้าง นัยน์ตาเหลือก

“ถึงกับไปโรงพยาบาลเชียวหรือนี่ ตายห่า – อ้ายเสียถ้าจะอมพระรามทีเดียว คุณนวลแก้ไขเล่นเมื่อไ
รวี่ ว่า – แอ้ – แอ้ แล้วเมื่อคืนเจ้าเสียก็เมามากเสียด้วย”

พลเดินมาที่เครื่องวิทยุที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเล็ก ๆ ริมหน้าต่าง “ฟังวิทยุสถานีไหนฟังอะไรใหม่ละ หรืออินเดียนก็ได้?”

นิกรสั่นศีรษะ “ซีก็ยกฟัง ไม่รู้เรื่อง รับคลื่นยาวสถานีศาลาแดงของเราดีกว่า เมื่อกี้กันนั่งรถมา ได้ยิน
แว่ว ๆ นายมันนายคงคุยกันถึงเรื่องสงคราม เปิดซีวะ พล, บางทีเราอาจจะได้ฟังข่าวแปลก ๆ”

พลเอื้อมมือเปิดสวิชไฟเครื่องรับและหมุนหน้าปัทมมาระยะคลื่น อีกสักครู่, แผ่นเสียงของเพลงไทย ล.
ควันธรรม ก็ดังกังวานลั่นห้อง

นายพัชราภรณ์เดินกลับมา นั่งข้างนิกร ไม่สู้จะสนใจกับวิทยุเท่าไรนัก

“กร – แกได้ข่าวจากเจ้าคุณปัจจุบันนี้ กะ อีกหรือเปล่า?”

นิกรสั่นศีรษะ

“เปล่าเลย อ้อ – แกเห็นคำสั่งกระทรวงกลาโหมในหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ไหม พล?”

“ว่าไง, วันนี้ยังไม่ได้จับหนังสือพิมพ์เลย”

นิกรว่า “ทางราชการทหารได้อนุมัติให้ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ ผู้บัญชาการกองพลที่สิบเจ็ด เป็นผู้ตกลงใจในการเคลื่อนกำลังทหารและใช้อาวุธ ถ้าหากว่าความจำเป็นเกิดขึ้น”

“อ้อ – ที่จริงเจ้าคุณพอตาแก่นี้ ท่านเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งในกองทัพบกทีเดียว”

นิกรหัวเราะ “คนอย่างกัน ถ้าลงมือตามล่ก้อ ต้องอยู่ในเกณฑ์เดี่ยเลยทั้งนั้น”

“แหม – ฉันทะแทบไม่อยากจะพูดอะไรกับแกเสียแล้ว”

นายการุณวงศ์อมยิ้ม พอจะพูดกับพลต่อไปก็ได้ยินเสียงวิทยุประกาศข้อความที่ทำให้เขาต้องตื่นเต้นที่สุดในชีวิต

ประเทศต้องการตัวท่าน!

ประเทศต้องการตัวท่าน!

ท่านทั้งหลาย บัดนี้ประเทศไทยได้ประกาศสงครามกับ -- เมื่อเวลา ๑๐.๑๕ น. วันนี้แล้ว

กำลังส่วนใหญ่ของข้าศึกได้เริ่มโจมตีแนวป้อมพระนเรศวรเมื่อเวลา ๑๐.๐๐ น. ตรง.

ประเทศต้องการตัวท่าน! ให้บรรดาทหารกองหนุนประเภท ๑ รีบไปรายงานตนเองตามสังกัดของตนโดยเร็วที่สุด และให้ชายฉกรรจ์ที่เป็นกองเกินอัตรา ไปรายงานตนเองต่อสัสดีอำเภอ ตามภูมิลำเนาของตนโดยด่วนเช่นเดียวกัน

คณะรัฐบาลไทยได้ตกลงเด็ดขาดที่จะดำเนินการต่อสู้อาณาจักรจนถึงวาระสุดท้าย ขอให้อาณาประชาราษฎร์ จงตั้งมั่นอยู่ในความสงบและร่วมใจกัน กอบกู้อิสรภาพของชาติให้ดำรงคงซึ่งอิสระเสรี

ท่านทั้งหลาย! ขอให้ท่านรีบไปรายงานตัวตามคำสั่งนี้ เพื่อท่านจะได้จับอาวุธเดินทางเข้าสนามรบ ร่วมตายกับเพื่อนร่วมชาติของท่าน

พลกับนิกรตกตลิ่ง ถึงคลอกก็เช่นเดียวกัน

“กร!” พลร้องลั่น “โอกาสที่จะสนองคุณประเทศชาติเป็นของเราแล้ว เพื่อนรัก, ไปรายงานตนเองเดี่ยวันนี้แหละ” แล้วพลก็จุดแขนนิกรให้ลุกขึ้น

เสียงไซโยดังสนั่นหวั่นไหว พลกับนิกรพากันมาที่หน้าต่าง ถนนเจริญกรุงมีผู้คนพลุกพล่านอย่างผิดปกติ ห้างร้านต่าง ๆ พากันปิดหยุดการค้าชั่วคราว เพราะบรรดาเสมียนพนักงานต้องพากันไปรายงานตนเองตามหน้าที่ รถบัส, รถราง, จอดตายอยู่ในถนน ลูกไทยทุก ๆ คนต่างปลั่งเสียงไซโยลั่น

พลกับนิกรตื่นตันใจอย่างยิ่ง รถยนต์ทหารหลายคันวิ่งสับสนไปมา และไปรยไปปลิวประกาศระดมพลใหญ่ แจกจ่ายให้กับประชาชน

นายพัชรภรณ์หันมาพูดกับเลขานุการินีโดยเร็ว

“คลอกจะ - ลงไปข้างล่าง บอกสมุหบัญชีให้ปิดห้างเดี่ยวันนี้ และให้เสมียนพนักงานไปรายงานตนเองโดยเร็ว ไปซีคลอก”

หล่อนรับคำสั่งแล้วจะวีกะวาดออกไปจากห้อง พลเดินมาหยิบเสื้อชั้นนอกขึ้นสวม เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังกังวานขึ้น นายพัชรภรณ์รีบยกหูขึ้นพูดทันที

“ฮัลโหล ห้างพัชรภรณ์ นันที่ไหน?”

มีเสียงแจ้ว ๆ ดังมาตามสาย

“พลหรือคะ นันนี่พูดคะ”

“จ๊ะ พี่เอง ว่างนัน”

“พลทราบประกาศระดมพลหรือยังคะ?”

“ทราบแล้ว พี่จะไปเดี๋ยวนี้แหละนั่น” เขาพูดลละล้าลล “ไม่ต้องเป็นห่วงพี่หรือคะนั่น พี่กำลังต้องการไปรบ มันเป็นเรื่องที่ของพี่ นิกกรก็อยู่ที่นี่ด้วย นั่นโทรศัพท์มาทำไม?”

“พลขา” นันทาพูดเสียงเครือ “ไปบ้านก่อนเถอะคะ พลจะไม่สั่งเสียนันบ้างเชียวหรือคะ?”

พลตื่นตันใจเหลือเกิน

“ไม่ต้องห่วงกัน พี่ไปรบ ไม่ใช่ไปเที่ยว”

เสียงนั้นทาสะอั้นมาตามสาย นายพัชราภรณ์วางหูทันที เขาถอนหายใจเบา ๆ เดินเข้ามาหานิกกร

“ผู้หญิงละเป็นอย่างไรแหละ พอสงครามเกิดขึ้นก็มักจะทำให้เราเป็นห่วง”

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้นอีก พลชี้มือให้นิกกรรับสายแทน นายการุณวงศ์ยกหูฟังขึ้นพูด

“ฮัลโหล ที่ไหน?”

“ห้างศิริลัยซ์พาณิชย์ คุณกิมหงวนพูด นั่นใครวะ พลใช่ไหม?”

“อ้อ – อ้ายตั้งหรือ นี่เตี่ยพูดเอง นิกกร – เตี่ยบังเกิดเกล้าของแกไงล่ะ”

เสียงกิมหงวนเจริญพรมาเป็นภาษาจีนอย่างยืดยาว

“รู้เรื่องระดมพลหรือยัง?” อาเสี่ยถามมา

“รู้แล้ว กำลังจะไปเดี๋ยวนี้”

“รอดด้วย – รอดด้วยนะ กันจะไปหาแก เราต้องไปพร้อม ๆ กัน อย่าเพิ่งไปนะ อย่างช้า ๑๐ นาทีเท่านั้นกัน จะมาถึงนี่”

“เออ – มาเร็ว ๆ ้วย จูบลาคคุณนวลเสี่ยสามพอดซี”

“ยื่นร้องให้อยู่ข้าง ๆ กันนี่เอง”

“อ้าว, บอกหล่อนชีวะ ว่าเราจะต้องเสี่ยสละชีพเพื่อชาติ เอะละเล็กกันนะ”

นิกกรวางหูโทรศัพท์ไว้ตามเดิม

พลว่า “เจ้าเสี่ยจะมานี่หรือ?”

“อ้อ – เรารอมันนี่ไปพร้อม ๆ กันดี ปะเหมาะถ้าเป็นทหารจะได้อยู่หมวดเดียวหรือกองร้อยเดียวกัน”

ชายกลางคนคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องด้วยท่าทางเคารพนบอบ เขาคือภารโรงของห้าง ‘พัชราภรณ์’ และเป็นคนใช้เก่าแก่ของพลมานานแล้ว

“อ้อ – ว่าไง ตาแก้ว เขากลับบ้านกันหมดแล้วหรือ?”

นายแก้วทรุดตัวนั่งของ ๆ

“สมุหบัญชียังอยู่ขอรับ นอกนั้นไปหมดแล้ว” พลพยักหน้า

“ปิดประตูหน้าต่างซี ฉันทจะรีบไปรายงานตนเองที่อำเภอ” แล้วพลก็หันมาทางคลอซึ่งเตรียมตัวจะกลับบ้าน “ไปรถกับฉันทะคลอ ฉันทจะไปส่งเธอ”

“คะ – ขอบพระคุณคะ”

นิกกรว่า “ลงไปรอเจ้าเสี่ยหงวนข้างล่างเถอะวะ กันรู้สึกตื่นเต้นเหลือเกินที่จะกล่าวแล้ว ได้ยินไหมล่ะ เพื่อนร่วมชาติของเราร้องไซโยกันออกถนน ถนนนี้แหละจะได้ออกรบละ เจ้าประคูนขอให้ทางราชการส่งกันไปแนวหน้าที่เถอะ”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“คงมีหวังแน่ ๆ เชี่ยวเพื่อน ไป – ลงไปข้างล่างก็ไป”

พลกับนักรเดินเคียงคู่พากันออกไปจากห้อง คลอลตามไปห่าง ๆ หล่อนได้แลเห็นกิริยาของพลกับนักรซึ่ง
แสดงความรักชาติอย่างรุนแรง คลอลก็ปลื้มใจ

หนึ่ง สัปดาห์แห่งการสงครามผ่านพ้นไปแล้ว บรรดาทหารกองหนุนทั้งหลายต่างสวมเครื่องแบบนักรบ มีอาวุธปืนประจำตัวทุก ๆ คน ทางราชการได้จัดส่งเดินทางไปประจำแนวหน้าและแนวหนุนผลัดเปลี่ยนกันทำการรบกับข้าศึก

กองทัพ -- ไม่สามารถจะล่วงเลยแนวป้อมนเรศวรของเราเข้ามาได้ ป้อมนเรศวรเป็นป้อมถาวรจัดสร้างด้วยนายสถาปนิกชาวเยอรมันนี้ ลั่นค่าก่อสร้างประมาณ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ละคร้ายคล้ายคลึงกับป้อมซีกพริด มีความมั่นคงแข็งแรงสามารถทนทานรบกับสรรพอาวุธในป้อมตลอดจนสะเก็ียงอาหารมีพร้อมบริบูรณ์ อำนวยการใหญ่ ๑๑ นิ้วจากหมู่ป้อมนเรศวรนี้แหละ ทำให้ข้าศึกที่พยายามรุกเข้ามาต้องล่าถอยออกไปทุกครั้ง มีหน้าข้ายังต้องเสียชีวิตทหารมากมายก่ายกอง

จากคำแถลงการณ์ของรัฐบาล ปรากฏว่ากองทัพไทยทำการรบได้ผลอย่างเกินคาด แนวรบทุก ๆ แนว รุกล้ำโจมตีข้าศึกเรื่อยเข้าไปจนกระทั่งห่างแนวนเรศวรตั้ง ๔๐ กิโลเมตร

ข่าวจากวิทยุ เอ็ม.เอ.ดี. แจ้งว่า ในวงการที่สันหัดในกรณีนี้ยืนยันว่า ทางทหารจะส่งทหารกองเกินอัตราที่ได้รับการอบรมฝึกหัดอย่างดีแล้ว เดินทางไปประจำแนวหน้าในวันอังคารนี้ แต่ในวงการที่ใกล้ชิดกับกรมเสนาธิการยังไม่รับรอง อย่างไรก็ตามวงการแห่งนักสูบยาฝิ่นทั้งหลาย วิตกกันทั่วไปว่า ข้าศึกน่าจะส่งฝูงเครื่องบินเข้ามาทำลายพระนครในวันนี้หรือมะรืนนี้ หรือมาแย่งมะรืนนี้ หรือภายในเดือนนี้อย่างแน่นอน

ความจริงปรากฏว่า บรรดาทหารกองเกินอัตราทางราชการได้เลือกเฟ้นแต่ผู้ที่เฉลียวฉลาดและมีความรู้ดีไว้อบรมฝึกหัดโดยทางลัด และจัดให้รักษาการภายในกรุงเทพฯ ฯ ก่อน จนกว่าจะถึงคราวและโอกาสจึงจะส่งไปแนวหน้า

ทหารกองเกินทั้งหลายต้องเหน็ดเหนื่อยในการฝึกหัดมาก แต่ทุกคนก็อดทนตั้งใจฝึกหัด เพื่อหวังจะช่วยประเทศชาติในยามคับขัน

บ่ายวันนั้น

ที่บริเวณลานวัดมกุฏกษัตริย์ นักรบไทย ๑ กองพันนั่งพักผ่อนสนทนาโจษขานกันถึงเสียงสงครามทหารเหล่านี้ล้วนแต่กองเกินอัตรา ซึ่งไม่เคยรับราชการเป็นทหาร และ ๒๐ เปอร์เซนต์รูปหล่อบอกลักษณะให้รู้ว่าได้ผ่านการอบรมศึกษาอย่างดีเลิศมาแล้ว

การฝึกหัดทหารกองเกินอัตราได้ผลรวดเร็วมาก นายสิบผู้บังคับหมู่และนายทหารที่เป็นผู้บังคับหมวดเบาใจไปตามกัน

ภายใต้ต้นประดู่ใหญ่ต้นหนึ่ง

พล, นิกร, และกิมหงวนของเรา ยืนจับกลุ่มสนทนากันอย่างครึกครื้น ทั้งสามแต่งเครื่องแบบพลทหาร แต่ตัดด้วยผ้าเสืกสีกาก็แถมเขียว กางเกงขาสั้นดั่งเบรียะ พันผ้าพันแข้งฟ็อกซ์ เป็นทหารที่หล่อที่สุดในกองพันสวมแว่นเพชร ผูกนาฬิกาข้อมืออย่างดี และสวมรองเท้าบาเล่หนังแกะมันป๊لاب แต่งตัวเกินหน้านายทหาร ใครเห็นใครก็ต้องมอง

สามเกลอรู้สึกสนุกสนานในชีวิตทหารมากกว่าการเป็นทหารทำให้่องไว มีวินัยขยันขันแข็ง ทำงานตรงต่อเวลา รู้จักหน้าที่ของลูกผู้ชายดียิ่งขึ้น ถึงแม้ต้องฝึกหัดเหน็ดเหนื่อย สามเกลอของเราก็สนุกและหน้าเป็นตลอดเวลา

พล, นิกร, กิมหงวน คือ จอมแก่นแก้วในกองพันนี้ บรรดานายทหารนายสิบและพลทหารพากันขนานนามเขาว่า 'ทหารสามเกลอ' โดยเฉพาะอาเสี้ยได้รบบรรดาศักดิ์เป็น 'พีหมื่น' ประจำหมวด เขาทำให้ทหารหัวเราะบ่อย ๆ ผู้บังคับบัญชาไม่อยากจะติเตียนลงโทษก็เนื่องจากเห็นว่าเป็นลูกผู้ดีมีเงิน ไม่เคยเป็นทหาร จึงไม่ค่อยจะดูว่านัก

กิมหงวนถือปืนเล็กยาวแบบ ๖๖ พิงต้นไม้และสูบบุหรี่ที่พันควั่นอย่างสบายใจ พลกับนิกรยืนอยู่ข้าง ๆ ทำทางสดชื่นรื่นเริง

“นี่ ๆ ก็น่าแปลกนิ – พล” อาเสี้ยพูดยิ้ม ๆ “ดันทะเล้นมาอยู่หมวดเดียวกันได้ ถ้าเราต่างแยกย้ายกันไป ก็เห็นจะเหงาแยะ”

“อ้อ – อะไรก็ช่างเถอะ เมื่อไรเราจะได้ออกรบก็ไม่รู้?”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ถ้าข้าศึกมันยังไม่ยอมแพ้เรา เราคงมีหวังได้ออกรบแน่ ๆ”

กิมหงวนว่า “ที่จริงกันแกแล้วนะ ผู้บังคับหมวดยังชมเปาะ ว่ากันทางปืนว่องไวราวกับชียินก๊วย แหงสูง แหงต่ำ แหงใกล้ แหงไกล แหงเสยหวาน – ยังงี้ละก็ ถ้ากันได้รับ พ่อไล่แทงอ้ายพวกข้าศึกตายท่าหมดเลย”

“จริง” พลพูดยานคาง “พีเสี้ยพูดต้องเชื่อ”

กิมหงวนค้อน พลถือวิสาสะแย่งบุหรี่ที่ปากอาเสี้ยมาสูบ แล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“เอ – เมื่อไรเขาจะหัดเสียทีนะ นี่มันก็ตั้งเกือบสามโมงแล้ว”

“นั่นนะซี” นิกรพูดเรียบ ๆ “แล้วเมื่อพวกเมีย ๆ ของเราที่บอกว่าจะมาดูเราหัดก็ไม่เห็นมาสักที เหลวก็ไม่รู้”

พูดขาดคำ ฟอร์ดแก๊งค์หนึ่งก็แล่นมาหยุดริมถนน

“ไชโย! ไชโย!” อาเสี้ยตะโกนสุดเสียงและกระโดดโลดเต้น “โน้นเห็นไหม วู้ปี เมียใครมาน้ำตาใครไหลเร็ว! ไปหาเมียไว้”

นิกรกับพลถอดหมวกเหล็กออกกวัดแกว่งแล้วร้องไชโยบ้าง ทั้งสามพากันถือปืนวิ่งตรงไปที่ฟอร์ดแก๊งค์โดยเร็ว บรรดาทหารต่างมองดูอย่างแปลกใจแล้วก็หัวเราะกันคิกคัก ผู้บังคับกองพันถึงกับสั่นศีรษะ

นวนลระออ, ประไพ และนันทาก้าวลงจากรถ แม่เสี้ยทั้งสามซ่อนร่างในเสื้อกระโปรงชุดสีฟ้าเหมือน ๆ กัน มีมือถือกะเช้าสานใส่ขนมเนยและผลไม้คนละหนึ่งกะเช้า ต่างกลัวว่าผิวของตนจะอดอยากปากไหม้ จึงหามาฝาก

สามเกลอปราดเข้ามาหาเมียของตน แล้วก็พูดกันซึ้งซึ้งฟังไม่ได้ศัพท์ ทางบ้านเป็นไงบ้าง คุณพ่อสบายดีหรือ เตี้ยถ้ายาหรือเปล่า คุณแม่ของพีบนอะไรถึงพีบ้าง ไปบ้านรองเมืองหรือเปล่า ในกะเช้านี้อะไรจะซื้อ – ขนมหรือ แม่คุณแม่ทูนหัว ดิอะไรอย่างนี้

อีกสักครู่ใหญ่ ๆ ก็พอฟังรู้เรื่องราวใครพูดกับใครว่าไง

“นั่นมาซ้าไปหน่อยอะ ลงมือฝึกหัดกันหรือยังคะ?” นันทาพูดกับพลอย่างอ่อนโยน

“ยังจ๊ะนั่น”

นันทาหัวเราะเบา ๆ “นั่นดีใจจัง ที่จะได้ดูพลหัด”

“เปล่า – พี่ไม่ได้หัดหรอก พี่ถูกเขาหัดนะ”

นันทาเอียงคอมยิ้ม “ลำบากไหมคะ พล?”

“ไม่ลำบากเลยที่รัก คินนี่พี่จะป็นรั้วไปหานันที่บ้านนะนั่นนะ”

อาเสี่ยพูดชัดขึ้น “เฮ้ย ๆ อย่างนา ตางตะหริดแน่ ๆ เซียว” แล้วกิมหงวนก็หยิบแอมป์เปิด, แชนดิวิช, กล้วยหอม ใส่กะเป๋ากางเกงจนตุ้ย

นวลละออวางมือบนบ่าผัว พลังพูดอ่อนโยน

“เฮียอาบน้า ภูสะบู่หรือเปล่าคะ?”

“ภูจะ แฮะ – แฮะ”

“แล้วก็อย่าลืมแปลงฟันนะคะ กลางคืนเวลานอนก็ควรเอาผ้าคลุมหน้าอกไว้ ประเดี๋ยวก็จะเป็นนิวมอเนียร์หรือ ไหน – ดูหูซี ต้าย – ตาย นี่แหละนะ, พอหางนวลละออเป็นอย่างนี้ ชี้นูเยอะเยอะ ดูซิ, ยังกะซ้างเข้าไปนอนอยู่ตั้งสี่ตัว”

อาเสี่ยหน้าม่อย “ไม่มีใครคะให้นี่นา”

นวลละออถอนหายใจเบา ๆ

“เมื่อเช้าเฮียถ่ายอุจจาระหรือเปล่า?”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ “ห้าครั้งแล้วจะ เล่นฝรั่งดองกับพุทราทรงเครื่องเข้าไปเมื่อคืนนี้ เลยยุ่งกันใหญ่ ที่นั่งที่นอนเลอะเทอะไปหมด”

ประไพกับนันทาหัวเราะคิก

นวลละออขมวดคิ้วเย็น กล่าวกับเขาต่อไป

“โธ – ต้องเดินหรือคะนี่?”

“จ้า – ตอนเข้ามันเดินไปสั้วม ตื่นขึ้นหาไม่พบเล่นเอาตกใจ”

คราวนี้แม่เสือกี่รู้ว่า เฮียป็นน้ำเป็นตัว หล่อนยกกำปั้นฟาดลงกลางหลังอาเสี่ยดังบึ๊ก?

นายทหารและพลทหารที่จับตามองดูอยู่พากันหัวเราะลั่น บางคนถึงกับโยนหมวกขึ้นไปสูงลิบ ตะโกนร้องไชโย ตบมือกะทิบเท้า กิมหงวนยกปิ่นขึ้นประทับหันมาทำเป็นจะยิงเพื่อน ๆ ด้วยกิริยาเก๋ ๆ

คราวนี้เลยถูกฮาป่า

“เอ๊ย! อ้ายหมื่น เอ๊ย! กลัวเมียจังเว้ย เอ้า – คุณ ตบหน้ากิมหงวนให้พวกเราชมเป็นขวัญตาหน่อยเถอะ นำ ฮา! เอ๊ย –”

อาเสี่ยทำปากหุบหิมิบ ยกมะเหงมือซ้ายให้ “นี่แน่ะ เอ๊ย!”

นายทหารคนหนึ่งได้กล่าวห้ามโดยเกรงว่าการล้อเลียนจะกลายเป็นเหตุให้จะปากกันขึ้น ดังนั้นเสียงฮาป่าจึงสงบลง แต่เสียงหัวเราะคิกคักยังไม่หมด

สามเกลอต่างสนทนากับแม่เสื่อของตนต่อไป นิกรยกแอมป์เปิดใส่ปากเคี้ยวกร่วม ๆ รู้สึกดีอกดีใจที่เมียมาเยี่ยม “ไปคิดถึงพี่ไหมจ๊ะ?”

ประไพยิ้มหน้าเอ็นดู “โธ – ถามได้ เป็นห่วงออกจะตายไป น้องสวดมนต์ภาวนาเสมอ ขออย่าให้เขาส่งกรอกรบเลย”

นายการุณวงศ์สะดุ้ง “แล้วกัน – น้องคิดอย่างนี้ไม่ถูกหรอกนะ โฟ, เกิดมาเป็นลูกผู้ชาย ถ้าไม่รักชาติและไม่กล้าเสียสละเลือดเนื้อให้แก่ชาติแล้ว–”

อาเสี่ยเสริมขึ้นโดยเร็ว

“ก็ควรเป็นลูกหมามากกว่าลูกผู้ชาย”

นิกรหัวเราะ “ถูก – อ้ายเสี่ยพูดถูก” แล้วเขาก็ทุบหลังกิมหงวนดังต๊ับ

“อูย – แหมไว้ย มันเล่นอะไรเจ็บเสมอ ขึ้นคอบกับแกเห็นจะไม่แคล้วผีในท้องเป็นแน่”

พลสดขึ้นบ้าง “แกไม่คอบกับเรา แกก็ต้องเป็นวะ ไม่เชื่อถามคุณนวลดูก็ได้” แล้วพลก็หันมาทางนวล
ละออ “หรือไง คุณ?”

นวลละออหัวเราะเสียดสี

“แน่ – คุณจะปรักปรำว่าดิฉันต๊ับต๊ับกับเสี่ยบ่อย ๆ ละซี อย่าเลยคะ, ดิฉันไม่ร้ายกาจอย่างนั้น ถึงทุบก็
ทุบเบา ๆ”

เหลือที่นิกรจะอดกลั้นแล้ว จึงพูดโพล่งออกมา

“จริงครับ, ทุบเบา ๆ แต่กะทึบแรง ๆ”

นวลละออผลอดตัว ก็เหวี่ยงนิกรด้วยกำปั้นถุกต้นแขนดังบ๊ัก!

“หาเรื่อง คุณนิกรนี่แหละ, เดี่ยวดิฉันก็จะทุบเข้าให้หรอก”

“เดี๋ยวอะไรได้ คุณล่อผมเข้าให้แล้วนะซี”

“อูยตาย – ขอโทษเถอะคะ ผลอดไป”

ทั้งหกคนพากันหัวเราะ การสนทนาหยอกล้อกันไม่ทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโกรธเคืองกันเลย เพราะความ
สนิทสนมที่มีต่อกันนั้นหนักแน่นราวกับป้อมมายืนตัน

เสียงนกหวีดเป่าติด ๆ กันหลายครั้ง นั่นคือสัญญาณของท่านผู้บังคับกองพัน บอกให้ผู้บังคับหมวดลง
มือฝึกหัดทหารได้

แล้วนายทหารสัญญาบัตรที่มียศนายร้อยตรีหรือนายร้อยโท ต่างก็เรียกแถวหมวดของตน บริเวณลาน
วัดเรียงรายไปด้วยเหล่านักรบ บ้างก็วิ่งสับสนอลห่ม่านไปทั้งแถว

ทหารสามแถวอริบบรรจุขมและผลไม้ลงกระเป๋าท่างก ๆ กัน ๆ ไปตามกัน

“ไปไว้ย เรียกแถวแล้ว ไปเหอะ” อาเสี่ยร้องบอก

ต่างคนต่างลาเมียรัก

“ไปเถอะคะพล” นันทากล่าวกับพล “อ้อ, เอาสตางค์ไว้ซื้อขนมกินบ้างสิคะ” พุดจบกก็เปิดกระเป๋าเงิน
ออก หยิบธนบัตรใบละ ๒๐ หนึ่งฉบับส่งให้สามี

อาเสี่ยแบมือกับนวลละออ “ขอตั้งพี่มั่งนวล”

“เอาเท่าไรล่ะคะ?”

“ร้อยบาทก็เห็นจะพอ” กิมหงวนพูดหน้าตาเฉย

“มะเหงกแน่ะ ร้อยบาท” หล่อนพุดยิ้ม ๆ เปิดกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละบาทให้เขาปึกหนึ่ง “เอ้า อย่าใช้
สตางค์ให้มากนักนะเฮีย”

นิกรขอเลอะประไฟบ้าง

“แม่ไม่เปย์ชู้หนุมมั่งหรือ?”

“อูยตาย!” ประไฟพุดทวน “พูดอะไรก็ไม่รู้ บ้า – บ้า – เอ้า – เอาไปชื้อะ ให้สิบบาทเท่านั้นแหละ มะรินนี้
วันเสาร์ก็จะได้กลับบ้านแล้ว”

นายทหารในเครื่องแบบนายพันโทคนหนึ่งร้องตะโกนมาแต่ไกล

“พ่อเจ้าประคุณสามคนนะ เมื่อไรจะมาเข้าแถวไว้ย!”

สามเกลอสะดุ้งเฮือก ต่างพากันออกวิ่งป่วน เล่ง ๆ มาเข้าแถวของตน พวกเมีย ๆ ยืนคอยดูคุณผู้ฝึกหัด บรรดาทหารทั้งกองพันต่างก็จ้องดูนายถึงทั้งสามที่ตะละคนมีเมียราวกับมาแต่กระยาหนั

กิมหงวน, พล, นิกรวังทะเล็กทะเล็กกวนเวียนหาหมวดของตนอยู่ตั้งนานกว่าจะพบ ผู้บังคับหมวดยกมือ เภาทำยทอยอย่างหัวเสีย

“เร็วซี! แล้วกัน ประเดี๋ยวฉันก็จะพลอยถูกตำไปด้วย เห็นไหม, ผู้กองพันยื่นตาเขี้ยวอยู่ที่นั่น บี๊ะ – มุ่งง่ามจริง วัท้อ!”

อาเสี้ยเข้ายืนประจำหัวแถว พลเป็นคนที่สอง นิกวเป็นคนที่สาม พลจึงสามตัวเข้ามา ทหารทั้งหมดก็ ถูกกะแทกเบียดเสียดรวนเรกัน ผู้บังคับกองพันหน้ามุ่มเดินฉับ ๆ มาที่แถว แล้วดูผู้บังคับหมวด

“คุณชำนาญ! คุณหัดทหารยังงั้นนะหา! ทำไมถึงรวนเรกันอย่างนี้?”

ร.ท. ชำนาญยกมือวันทยาหัตถ์

“อ้า – เป็นเพราะพลทหารกิมหงวนขอรับ”

พ.ท. หลวงชนะข้าศึกมองดูกิมหงวนซึ่งทำหน้ารู้จกดี “แกอยากติดตะรางวัล กิมหงวน?”

“อ้อย – เดชะปกกะบานปกเกล้า ไม่อยากติดขอรับ เพียงแต่นึกว่าจะติดก็ไม่เคย”

ทหารในหมวดทั้ง ๒๔ คนต่างอมยิ้มไปตามกัน

หลวงชนะ ๆ หันมาทาง ร.ท. ชำนาญ

“ลงมือหัดได้ ผมจะดูทหารหมวดนี้นะ บูโรที่สุด เกที่สุด, เจ้าชู้ที่สุด และแก่งทำเป็นเซอเก่งที่สุด ระวัง ให้ดี แล้วอย่าว่าฉันโหดร้าย”

ความเจี๊ยบสงัดเกิดขึ้นชั่วขณะ ผู้บังคับหมวดบอกแถวพัก ล้วงกระเป๋าหยิบสมุดโน้ตออกอ่านดูแล้วเริ่ม ต้นการหัด

นवलละออ, นันทา และประไพ พากันเดินกะมิดกะเมี้ยนเข้ามาจนใกล้หมวดนี้ เล่นเอาทหารใจคอไม่ใคร่ ดิ

ทหารหมวด ๓ ยืนอยู่ในท่าพัก คือหย่อนเข่าขวา ส่วนขาซ้ายตรง ร.ท. ชำนาญถอยหลังออกไป ๒ – ๓ ก้าว แล้วบอก “แถว”

อาเสี้ยกะตุกขาพับเป็นท่าตรงทันที ผู้บังคับกองพันขว้างกันซิการ์ทิ้ง

“เขายังไม่ทันบอกตรงเลย แกตรงเสียแล้ว”

“รับประทานกลัวไม่ทันเพื่อนขอรับ”

หลวงชนะข้าศึก ๆ สิ้นศิริษะ หันมาทาง ร.ท. ชำนาญ

“เอาใหม่ คุณชำนาญ”

ผู้บังคับหมวดบอกแถวพักอีก เขามองดูกิมหงวนแล้วทำปากหุบหิมิบ “แถว – ตรึง!”

คราวนี้อาเสี้ยสะปริงขาขวาขึ้นที่หลังเพื่อน ผู้บังคับกองพันยกที่อบบู้ตเตะต้นพิกุลดั่งปัก

“โธ้ย! ไม่ไหว เซอเหมือนควาย เอาใหม่คุณชำนาญ”

พลหันมาพูดกับอาเสี้ยทั้ง ๆ ที่อยู่ในท่าตรง

“เฮ้ย – ตั้งอกตั้งใจหน่อยซีวะ อะไรไร – เพียงแต่ท่าตรงของกล้วย ๆ เด็กนักเรียนก็ทำได้ กะตุกขาให้ – –”

“เฮ้ย!” หลวงชนะ ๔ ตะโกนดังไปไกลตั้ง ๑ กิโลเมตร “ใครบอกให้แกพูด หา – ใครบอกให้พูด?”

พลทหารพัชราภรณ์อมยิ้ม “กระผมเตือนเขาขอรับ”

“แต่แกอยู่ในท่าตรง”

“อ้าว – ลืมไปครับ” แล้วพลก็ยื่นนิ้ว

นายการุณวงศ์รู้สึกคันจมูกก็จามออกมาดัง ๆ เสียงสนั่นหวั่นไหว “ฮืด – เฮ้ย!”

หลวงชนะ ๔ สะดุ้งเฮือก ทำปากแบะนัยน์ตาถลน

“เลือกจามออกมาทำไม พลทหารนิกร?”

นายการุณวงศ์ทำจมูกยู่ยี่จะจามอีก

“ไม่ – อะ – ไข่เลือกครับ มัน – จะ – จามออกมาเอง ฮืด – ชิวส์!”

ผู้บังคับกองพันกัดฟันกรอด ๆ แล้วท่านก็พยักหน้าให้ ร.ท. ชำนาญฝึกหัดต่อไป

“เอาใหม่ พักได้” ร.ท. ชำนาญพูดเรียบ ๆ

“ขอให้ท่านทำตรงให้พร้อมเพรียงกันหน่อย เบาละนะระวัง แถว – ตรึง!”

ทหารทั้งหมดยืนนิ่งราวกับตุ๊กตา ก็มหวนมองดูเมียรักของเขาแล้วอมยิ้ม พร้อมกับยักคิ้ว

“แลขวาจัด” ร.ท. ชำนาญออกคำสั่งต่อไป “ແตตรง นับ”

“นิ่ง” ก็มหวนร้องอย่างหนักแน่น สะบัดหน้ามาทางพล

“ช่อง” พลนับดัง ๆ สะบัดหน้ามาทางนิกร

นายการุณวงศ์มัวแต่มองดูเมียจนเพลิน เลยลืมนับต่อ

“ช่อง – ช่อง – สองไว้ย” อาเสี่ยวร้องบอก

“สองเหรอ เข้า – ซ้ำม – เอ้า นับต่อไปซีพี่ชาย”

หลวงชนะ ๔ ถอดหมวดเหล็กขว้างกับพื้นดิน ท่านนิกรทหารสามเกลอเหลือที่จะกล่าวแล้ว

“ยังงั้นไว้ย นี่หัดแถวหรือเล่นจำลองกันหาตาก?”

พลทหารนิกรอมยิ้ม “เอาอย่างไรก็ได้ครับ จำอวดก็ดี ผมถนัดเหมือนกัน”

ผู้บังคับกองพันเดินปรีเข้ามาหานายการุณวงศ์ ท่านยกมือท้าวสะเอว “พลทหารนิกร!”

“ครับผม”

“แถวมาก เลวที่สุดในโลก ถ้าแกแกลังทำเป็นโง่อีก ฉันจะชั่งแกหนึ่งเดือนกับยี่สิบวัน เข้าใจ?”

“ครับผม”

หลวงชนะข้าศึกเปลี่ยนสายตามมาที่ผู้บังคับหมวด “ต่อไป คุณชำนาญ ทหารในหมวดคุณเหลวไหลมาก
นา จะบอกให้”

ร.ท. ชำนาญ มองทหารสามเกลอรอว่าจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วบอกแถวพักอีกหนหนึ่ง

“แถว – ตรึง, แลขวาจัด, แลตรง, นับ”

“นิ่ง, สอง, ซ้ำม, สี่, ห้า, หก, เจ็ด, แปด, เก้า, สิบบ, สิบบัด, สิบบสอง, สิบบสาม, สิบบสี่, สิบบห้า, สิบบหก, ซิบบ
เจ็ด, ซิบบแปด, ซิบบเก้า, ยี่สิบบ, ยี่สิบบเอ็ด, ยี่สิบบสอง, ยี่สิบบสาม, ยี่สิบบสี่, ยี่สิบบห้า, ยี่สิบบหก, ยี่สิบบเจ็ด, ยี่สิบบแปด”

“บิงโก!” อาเสี่ยวร้องลั่นแล้วสะดุ้งเฮือก เมื่อนึกว่าตนเป็นทหาร และอยู่ในแถว อยู่ในท่าตรง

หลวงชนะข้าศึกเดินตรงเข้ามาหาเขา อาเสี่ยววางหน้าจะเรียกระบาดขอบกล จะยิ้มก็ไม่ใช่ จะร้องไห้ก็ไม่
เชิง ผู้บังคับกองพันมองดูศิระระจรดปลายเท้าหลายเที่ยว

“พลทหารกิมหงวน!” ท่านตะโกนราวกับเสียงข้างร้อง

“ครับผม” อาเสี่ยซานรับ

“ฉันควรจะว่าแกอย่างไรจึงจะสมกับความหมั่นของแก?”

“กระผมแผล่ไปจริง ๆ ครับ นึกว่าอยู่บ้าน” เขาพูดเสียงอ่อน “ด่าผมเถอะครับ อ้ายบ๊า, อ้ายฉิบหาย, อ้ายห้าร้อย หรือจะด่าพ่อล่อแม่ก็เชิญเถอะครับ กระผมยินดี แต่อ้ายเรื่องตีกรวนขนะครับ มันออกจะชวยลักหน้อย”

หลวงชนะ ๆ ยิ้มเล็กน้อย

“ทีหลังแกอย่าทำบ้ายังอีกนะ เป็นทหารแกต้องมีวินัยซี โถ – ประเดี๋ยวพ่อเอาใส่ตารางตลอดชาติเลย”

“ครับ – ตกลง”

ผู้บังคับกองพันสะดุ้ง “ตกลงยังงั๊วะ?”

“ง่า – ทีหน้าที่หลังกระผมจะไม่ทำให้เสียวินัยอีกขอรับ”

ท่านนายพันโคลงคีร์ชะ “แกนี่พูดจาชอบก็ล”

“เป็นบ้างครับ แต่ถ้าได้ทำจะกรุณาแก่กระผมที่ยังมีเชื้อจีนแกม ๆ อยู่บ้างแล้ว ก็จะเป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้”

หลวงชนะข้าศึก ๆ ยกมือตอบว่าเขา

“อายน้องชาย”

“ว่าไง พี่ชาย”

ท่านผู้บังคับกองพันยกฝ่ามือผลักหน้าอาเสี่ยทันที “ทะเล้งอายนี่ พูดดีด้วยไม่ได้”

นวลละออยืนดูเหตุการณ์อยู่นานแล้ว ออกรู้สึกหมั่นไส้เป็นกำลัง หลอนเดินอาด ๆ เข้ามาหน้าแถวยกมือทำวสะเอวแล้วพูดกับสามี

“เฮี่ยทำไมถึงเถะเถอะอย่างนี้ละ ตั้งอกตั้งใจฝึกหัดซี เวลารบกับข้าศึกจะได้รู้จักทีหนี่ทีไ่”

กิมหงวนแผล่ตัว ก็เลยได้ตอบกับนวลละออ

“ทีหนี่นี่ไม่ต้องหัดหอรอกนวล สัตุชาติญาณมันสอนเราเอง แต่อ้ายทีไ่หัดมาตั้งอาทิตย์แล้วยังไม่เป็นเรื่อง เหงื่อไหลไคล้อย ๆ ทุกวัน”

“เฮี่ย!” ผู้บังคับกองพันร้องลั่น “แกพูดทำไม กิมหงวน?”

อาเสี่ยสะดุ้ง “อธิบายให้เมี่ยผมฟังครับ”

หลวงชนะ ๆ เดินเข้ามาหานวลละออ และหยุดห่างจากหลอนเล็กน้อย มองดูแม่เสื้อของอาเสี่ยอย่างเกรงใจ

“เธอจะง่า – เวลานี้สามีของเธออยู่ในวินัยและอยู่ในแถว เธอจะพูดอะไรกับเขาไม่ได้เป็นอันขาด”

นวลละออยิ้มเจื่อน ๆ

“คะ ดิฉัน – ดิฉันฝากผัวดิฉันไว้ด้วยนะคะ ผิดถูกอย่างไรก็ทุบตีเตะถีบว่ากล่าวสั่งสอนเอาเถอะคะ ดิฉันอนุญาต ขออย่างเดียวเท่านั้นแหละคะ อย่าให้ถึงหูหนวกตาบอดก็แล้วกัน”

ผู้บังคับกองพันหัวเราะเบา ๆ

“ขอโทษ เธอนะเป็นภรรยาพลทหารกิมหงวนรี?”

“คะ”

นิกรพูดออกมาจากในแถว

“แม่ครับ ไม่ใช่เมียหรือครับ”

หลวงชนะเข้าคึก ๆ ร้องกรี๊ดด้วยความโกรธ

“แกพูดทำไม ตากร เลือกพูดทำไม หา?”

นายการุณวงศ์เสียบกริบ ผู้บังคับกองพันหันมาทาง ร.ต. ชำนาญ

“คำวันนี้มีมือพลทหารกิมหงวนกับพลทหารนิกรคนละชั่วโมง”

ผู้บังคับหมวดยกมือวันทยาหัตถ์รับคำสั่ง

“ครับผม”

นวนลชะลอเดินกลับไปยืนข้างหน้าต่างและประไฟ นันทาชูชิบกับเพื่อนแม่เสื้อด้วยกันให้ดูพลซึ่งกำลัง
เคียวแฉับเปิดอย่างเอร็ดอว้อย

“ดูซีคะ เห็นไหม ก็แค้นแค้นอย่างนี้แล้ว ทำไมนายเขาจะไม่ดู แหม – อยู่ในแถวแท้ ๆ ยังกินแฉับเปิด
อ้ายเราก็ไม่ควรจัดหามาให้เสีย ดู – ยุกยึก ๆ ๆ กันทั้งสามคน ส่วนคนอื่นเขาเย็นเฉย”

ความเจียบบังเกิดขึ้นชั่วขณะ ทหารทุกคนยืนตรงอยู่ในวินัยอันดีงามสมกับเครื่องแบบนักรบ นายร้อยโท
ชำนาญตรวจดูความเรียบร้อยตามลำดับบุคคล

“ดีมาก – ดีมาก พลทหารวิทยาก็มีหน้าลงอีกนิด นั้น – ดีทีเดียว พลทหารกิมหงวนแขนหน้ามากเกินไป
ไป ก้มลงอีก พลทหารพลดีมาก ต้องทำอย่างนี้ อ้าว – พลทหารนิกรยื่นพุงออกมาทำไม หดเข้าไป ฝ่ามือซ้าย
เหยียดลงไปอีก” ร.ท. ชำนาญนิ่งเสียบสักครู่ แล้วกล่าวต่อไป

“ขอให้พวกเธอทุกคน จงพยายามตั้งใจรับการฝึกหัดสั่งสอนจากผู้บังคับบัญชา เพื่อจะได้เป็นประโยชน์
แก่ประเทศชาติของเราในยามคับขันเช่นนี้ เธอจะต้องแข็งแรง! อดทน!” เขาพูดเน้นเสียง และพาดำบ้านชาวลง
บนฝ่ามือซ้าย “ทหารจะต้องกระทำตัวให้อาจเฝ้าผาย ให้สมกับความสง่างามของเครื่องแบบ” แล้วเขาก็พูดเป็น
จังหวะ ๆ “อกผาย – ไหล่ผึ่ง – หน้าตึง –”

อาเสี่ยเสริมขึ้นทันที “หลังโกง!”

ร.ท. ชำนาญสะดุ้งเฮือก หลวงชนะเข้าคึกยกฝ่ามือปิดหน้า ย่อตัวลงต่ำ ตะโกนร้องเสียงอะไรออกมาคำ
หนึ่ง

“กิมหงวน!” ท่านผู้บังคับกองพันตวาดลั่น “แกเป็นทหารที่ไม่มีวินัยเลย แกอยู่ในแถวและทำตรง แต่แก
ก็พูดทะเลาะกลางปลั่งขึ้นมาอีก โอ้ – โอ้ย – ฉัน – ฉันจะเป็นบ้าอยู่แล้ว ถ้าทหารทั้งกองพันมีอย่างแกสักสิบคน ฉัน
ตายแน่ ๆ โอ้ย –”

ร.ท. ชำนาญเดินลงสันก็๊ก ๆ เข้ามาหาเขา อาเสี่ยค่อย ๆ หลับตาเมื่อเห็นแววตาของผู้บังคับหมวด
ถ่มมิ่งที่น่ากลัว “กิมหงวน”

“ครับ”

“แกพูดอะไรออกมาอีกคำเดียว ฉันจะตีกรวนแกแน่ ๆ เข้าใจ?”

“ครับผม”

ผู้บังคับหมวดพยักหน้าหงึก ๆ เปลี่ยนสายตามาที่พล ซึ่งยืนหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“หัวเราะอะไร ตาพล?”

พลอึดอัดใจอย่างยิ่ง จะตอบก็ไม่ได้ เพราะแฉับเปิดอยู่ในปากแทบหาที่วางไม่ได้ จึงยืนนิ่งเฉย

“ทำไมแกไม่พูด?” ร.ท. ชำนาญตะคอก “แกหวัเพราะอะไร ตอบฉันเดี๋ยวนี้”

นายพัชราภรณ์ทำหน้าที่จำใจต้องพูดทั้ง ๆ ที่แอบเปิดคัมปอก “ผมไปไว้คืบ”

“เปล่าครับ ฮะ – ฮะ – แกหวัเพราะแล้วยังบอกว่าเปล่าอีก หวัเพราะทำไม หา?”

“ผมซันกิมโงนโคืบ” พลพูดอย่างยากเย็น

ร.ท. ชำนาญทำตาปริบ ๆ

“อะไรอยู่ในปาก อ้าปากดูซิ?”

พลฝืนใจกลืนแอบเปิดทั้ง ๆ ที่ยังเคี้ยวไม่ละเอียดลงไปในห้อง แล้วอ้าปากให้ผู้บังคับหมวดดู

“ไม่มีครับ”

ผู้บังคับหมวดจึ้ยปากพร้อมกับสันคีรีระ